კვირა 1919 წ. აპრილის 6 № 77
ფელიეტონი მეხუთე

კვირა 1919 წ. აპრილის 6 № 77
ფასი თბილისში პროვინციაში და რკ. გზის სადგურებზე 1 მან.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

საქართველო

რედაქცია

საგაზეთო მასალა უნდა იყოს დაწერილი გარკვეულად და ერთ გვერდზე. წერილში უნდა აღნიშნული იყოს **ავტორის ვინაობა** და მისამართი. უპირობოთ გამოგზავნილი მასალა უფასოთ ითვლება. **დაუბეჭდავი** საგაზეთო მასალა არ ინახება და რედაქცია არავითარ მიწერ-მოწერას მის შესახებ არ კისრულობს.

რედაქცია დიაა დილის 9—3 საათამდის, გარდა უქმე დღისა. სარედაქციო საქმეების გამო პირადათ მოლაპარაკება შეიძლება ამავ დროს.

მისამართი: თბილისი, სასახლის ქუჩა, № 5, ქართული ქარვასლა. ფოსტის ადრესი: თბილისი, ფოსტის ყუთი № 76. ტელეგ. ადრესი: თბილისი, „საქართველო"

კონტორა

„საქართველოზე" ხელის მოწერა მიიღება მხოლოდ სამი თვით და ეღირება—50 მ. თვეში (მხოლოდ ქალაქში) 20 მანეთი. ცალკე № 1 მან. **განცხადების ფასი** სტრიქონი პეტიტისა პირველ გვერდზე 1 მ. 50 კ. უკანასკნელზე—1 მ. საქართველოს გარეშე მიღებულ განცხადებათა ფასი ორჯერ მეტია. **ხამგლოვიარო განცხადება** თითოჯერ 25 მანეთი. მისამართის გამოცვლა ღირს 3 მან. ფული და წერილები, რაც კონტორას შეეხება, უნდა გამოიგზავნოს კონტორის სახელზე. საჩქარო განცხადებანი უნდა მოტანილ იქნას არა უგვიანეს $1^1/_2$ სათისა კონტორაში. კონტორა ღიაა დილის 10 საათიდან 3 საათამდე.

ტელეფონი რედაქციისა და კონტორისა **15—73**

10 აპრილს, 12 საათზე

ჭაშნარის ძმათა სასაფლაოზე

ოზურგეთთან ოსმალებთან ბრძოლის დროს

დახოცილ მეომართა

ხსოვნის აღსანიშნავად გადახდილ იქნება სამოქალაქო პანაშვიდი, რასაც აუწყებენ საზოგადოებას **ოზურგეთის ერობის გამგეობა და ძეგლის ამგები კომიტეტი**

2—2280—1

კვირას 6 აპრილს

კნ. ნატალია დავითის ასული ავალიშვილის

გარდაცვალებიდან ნახევარ წლის თავის შესრულების გამო გადახდილ იქნება წირვა და პანაშვიდი განსვენებულის საფლავზე, რასაც აუწყებენ ქმარი ილია ნიკოლოზის ძე ავალიშვილი, დედა მარიამ და ძმა ვასილ ნიკოლოზის ძე ავალიშვილი. პანაშვიდის დასაწყისი დღის 12 საათზე მამა დავითის ეკლესიაში.

კვირას, 6 აპრილს

კნ. ბარბარე დავითის ასულის ბაგრატიონ-დავითიშვილის და კნ. ნატალია დავითის ასულის ავალიშვილის

გარდაცვალებიდან ნახევარ წლის შესრულების გამო გადახდილ იქნება წირვა და პანაშვიდი წმ. დავითის ეკლესიაში, რასაც აუწყებენ დედა კნ. იული ივანეს ასული ბაგრატიონისა, ქალიშვილი როდამ, ძმა ზაქარია ბაგრატიონი, დები ეკატერინე სულხანიშვილისა, ნინა ქიქოძე და ანასტასია ჯანდიერი ქმრებით.

პანაშვიდის დასაწყისი დღ. 12 ს. 1—2279—1

თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის პროფესორთა საბჭო აუწყებს სტუდენტებსა და გარეშე საზოგადოებას, რომ განსვენებულ პროფესორის

იოსებ ყიფშიძის

საორმოცო პანაშვიდი გადახდილი იქნება დღეს, 6 აპრილს, დიდუბის ეკლესიაში წირვის შემდეგ. 1—2274—1

ალექსანდრა ილიას ასული მაჩაბლისა შვილებით აუწყებს ნათესავთა და ნაცნობთ, რომ დაუვიწყარ ძვირფასს მეუღლის პირველისა და მეორეთა მამის ცხინვალში გმირულად დაღუპულის

გიორგი ზაალის ძის მაჩაბლის

წლის წირვა და პანაშვიდი გადახდილ იქნება კვირას, 6 აპრილს, კუკიის წმ. ნინოს სასაფლაოს ეკლესიაში. პანაშვიდი დაიწყება საფლავზე 1 საათზე.

2—2272—2

დედა ეკატერინე ტატოს ასული, ძმა მარტინ დავითის ძე, რძლები მარიამი და ნინო ხალიფოვები გულითადის მწუხარებით აუწყებენ ნათესავთა და ნაცნობთ, რომ კვირას, 6 აპრილს გადახდილი იქნება პანაშვიდი რომანოვსკაში ვერაგულად მოკლული

ყუალოგ დავითის ძე ხლიფოვის

სულის მოსახსენებლად სომხის ჯიგრაშენის ეკლესიაში. პანაშვიდი დაიწყება წირვის შემდეგ მიცვალებულის გვამის რომანოვსკიდან ჩამოსვენების დღე ცალკე იქნება გამოცხადებული.

(2—2271—2)

ღრმად დამწუხრებულნი და თავზარდაცემულნი მშობლები ზაქარია იაკობის ძე და სოფიო ქრისტეფორის ასული ნიქარაძენი შვილებითურთ: მარიამითა და დომენტით გულდაწყვეტილნი გამოუთქმელი მწუხარებით აუწყებენ ნათესავთ და ნაცნობთ უდროოდ და მოულოდნელად დაკარგვას წინწკლებიანი სახადით თავის მოვალეობის ასრულების გამო—პირველთა საყვარელ შვილისა და მეორეთა ძმისა

რკინის გზის ექიმის

დიმიტრი (ტიტო) ნიქარაძე ს/ი

პანაშვიდები ყოველ დღე საღამოს 6 საათზე საკუთარ ბინაზე—ნაძალადევი ლოტკინის ქუჩა № 9. გამოსვენება და დაკრძალვა მოხდება კვირას, 6 აპრილს, წმ. ნინოს სასაფლაოზე.

2—2273—2

ორს აპრილს, ხანგრძლივი და მძიმე ავადმყოფობის შემდეგ გარდაიცვალა

თავადი **ალექსანდრე ივანეს ძე ჯამბაკურ-ორბელიანი**

რასაც ღრმესი მწუხარებით აუწყებს ნათესავთ, მეგობართ და ნაცნობთ მეუღლე მისი მარიამ ვახტანგის ასული ჯამბაკურ-ორბელიანისა. პანაშვიდი ყოველ დღე საღამოს 6 ს. ნიკოლოზის ქ. № 66. გასვენება ბინიდან სიონის ტაძარში კვირას 6 აპრილს დილის 9 ნახ. ს.

3—2268—3

რესტორანი პარიზი რესტორანი

ქართულ კლუბის ქვეშ (სასახლის ქუჩა)

სრულიად ახლა გადაკეთებული

ცალკე მოწყობილ დარბაზებით

გაიხსნა 14 მარტიდან

მზადდება **ყოველ დღე საგანგებო: საუზმე, სადილი, ვახშამი აზიზ კერძებით.**

საუცხოვო საჭმელები საქართველოს ყველა კუთხისა და ევროპიული

საგანგებო ყავა-ხანა

ფასეგი ზომიერია

საამხანაგო, საზაფხულო სადილ-ვახშმები ფას-დაკლებით.

(მსახურთ პროცენტები მოსპობილია)

სახმელები ყველა კუთხისა, ფირმისა და მარკისა.

25—32—17 პატივისცემით: **ხ. გიგიბერია და ვარ. გვათუა.**

ლეკურის კურსები

მსახიობ

ელო ანდრონიკაშვილისა

1 ლი აპრილიდან გაიხსნება ლეკურის კურსები მე-7-დე გიმნაზიის შენობაში (ყოფილი კადეტის კორპუსი) მისავალი ევანგულოვის ქუჩიდან სახელმწიფო თეატრის პირდაპირ. პირველი კარები.

ჩაწერა შეიძლება საღამოობით 5-დან 7 საათ.

25—39—11

კვირას, აპრილის 6-ს, გაზ. „საქართველო"-ს რედაქციაში, საღამოს 5 საათზე დანიშნულია

ერ.-დემოკრ. ახალგაზრდათა საერთო კრება

ამ კრებაზე გაგრძელებული იქნება კამათი შესახებ წარსულ კვირას წაკითხულ მოხსენებისა: **„ჩვენი ორგანიზაციული მუშაობა".**

ქართული კლუბი

კვირას, აპრილის 6-ს, დ.ლ. 11 საათ. დანიშნულია კლუბის დარბაზში კლუბის წევრთა

ფლიური კრება

კრების საგანია:

1. განხილვა და დამტკიცება 1918 წლ. ანგარიშისა და 1919 წლ. ხარჯთ აღრიცხვისა. 2. მიმდინარე საკითხები. 3. არჩევნები: მამასახლისთა და მათ კანდიდატთა, სარევიზიო კომისიის წევრთა და მათ კანდიდატთა, კლუბის წევრთა და მუდმივ მოსიარულეთა. კრება კანონიერად ჩაითვლება კლუბის წევრების § 29 ძალით, რამდენი წევრიც უნდა დაესწროს.

2—44—2

იყიდება

ოსმალური აბრეშუმის თესლი

სულ ახლა მოტანილა

კონსტანტინოპოლიდან

მისამართი: პუშკინის ქ., ქარვასლა. კაფე—„გრეცია". იკითხეთ **ა. პანაიოტი.**

4—2277—1

სახელმწიფო თეატრი

საოპერო დასი ს. ი. ევლახიშვილისა

დღეს, 6 აპრილს, წარმოდგენილი იქნება

დილით: **ფაუსტი** საღამოთი: **გეიშა**

7 აპრილს **„ევგენი ონეგინი".**

კავკასიის ერთა კონფედერაციისათვის.

ბევრი რამ გამოირკვა კავკასიის ხალხებისთვის, მას აქეთ რაც ამიერკავკასიის კონფედერაცია დაირღვა და თითეული მათგანი თავისთვის შეუდგა დამოუკიდებელ სახელმწიფოებრივ ცხოვრებას. იმ საგნობრივმა გაკვეთილმა, რომელიც თითეულმა მიიღო სინამდვილესთან თვის ძალღონისა და ზრახვების შეწონვის შემდეგ, აშკარა ჰყო, თუ ვის რაზედ უნდა აელო ხელი. საერთოდ პრეტენზიები შეზომიერდა. სახელმწიფოებრივი გაწევა-გამოწევის პსიხოლოგია ჩადგა, გულისთქმანი დალაგდნენ, ურთიერთისთვის გასაგები შეიქმნა თუ ვის, რისი მოთხოვნის უფლება ჰქონდა და ვის რისი დათმობა შეეძლო. ორი საგანი იყო საკონფლიკტო: ერთი,—დამოუკიდებლობა, მეორე ტერიტორია. კავკასიის ერთაგან ზოგიერთი არ გუობდა კავკასიის ხალხების თვისთვისად დამოუკიდებელ არსებობას და მთელ თავის ენერგიას ამ დამოუკიდებლობის დამთავრებას ახმარდა. ზოგიერთიც ერის უდავო ტერიტორიას იჩემებდა და იარაღის საშუალებით მის დაპყრობას ანხორციელებდა. მისაღწევი მიზანი თიშავდა ამ ხალხებს და თითეული მათგანი განსხვავებულ ორიენტაციას იჭერდა. დღეს ორიენტაციის ხანა დასრულდა. ომი მორჩა და ფალავნებზე სანაძლეოს დადება საჭირო აღარ არის. განთავისუფლებულ ქვეყნების პრობლემას გადასჭრის ერთი შეთანხმებული ნებისყოფა—პარიზის კონფერენცია.

ამავე დროს ომიდან თითეული დამოუკიდებელ და თავისუფალ ხალხად გამოვიდა. ეს ორი გარემოება ბევრ კონფლიქტის მიზეზს ანელებს და სპობს.

ათი თვის ცალ-ცალკე დამოუკიდებელ არსებობისა და შეხლა-შემოხლის შემდეგ ტერიტორიული პრეტენზიებიც შეიკვეცა. ისტორიულ-სტრატეგიულმა პრინციპმა და საციცოცხლო აქტუალურმა ინტერესმა კავკასიის ხალხს თოფ-იარაღი აასხა და სამკვიდრებელის დასაცავად ერთმანეთს შეაჯახა. თავგანწირვის ენერგიამ და მსვერპლის დაუზოგველობამ ცხად ჰყო თითეულის უფლებაც და გაუმართლებელი ძალმომრეობაც. ძალთა რეალურმა განწყობილებამ და აგრეთვე თავდებული წინააღმდეგობის პერსპექტივამ ტერიტორიის კანონიერ მფლობელისაგან, თვის ჭკუაში ჩაახედა უმარილო პრეტენზიის ხალხი და შეაყენა. თუ სომხობა კიდევ განაგრძობს უსაბუთო პრეტენზიებს საქ. ტერიტორიის ზოგიერთ კუთხეზე, სამაგიეროთ თბილისსა და ზოგიერთ სხვა კუთხეზედ მისი ახირებული პრეტენზიები მოხსნილად უნდა ჩაითვალოს. ეს ახალი პსიხოლოგიური ვითარება ტერიტორიის საკითხში, აგრეთვე კონფლიკტის გამწელებელ ელემენტს წარმოადგენს. ყველა ამ ფაქტორმა ხელი შეუწყო და მოამწიფა კავკასიის რესპუბლიკათა საერთო კონფერენციის მოწვევის პრაკტიკული შესაძლოება. ყველა ეს ფაქტორები ამავე დროს გვიჩვენებენ, თუ რომელი საგანი წარმოადგენს შეთანხმება-სოლიდარობის ძირითად პირობას და რა პსიხოლოგიური ვითარება მიგვიყვანს ამ სასურველ დაბოლოებამდე. ასეთ საგნად რჩება ტერიტორიისა და საზღვრების საკითხი. საქართველომ იმ თავითვე დაიჭირა გარკვეული და ყოველად მართებული პოზიცია: სხვისი არ მინდა ჩემსას არ მოგცემ. არც ერთი მეზობელი ერის არც ისტორიულ სამკვიდრებელზე და არც სტრატეგიულ პუნქტებზე თავის პრეტენზია საქართველოს არ განუცხადებია და მაშასადამე ტერიტორიულად არც ერთი მეზობელი ხალხის სასიცოცხლო ინტერესს არ შეჰხებია. ამგვარსავე მოპყრობას მოითხოვს საქართველო მეზობელ ხალხისაგან. სამწუხაროდ, საქართველოს მიმართ ამ პრინციპით არ ხელმძღვანელობენ. საქართველო კი ამ პოზიციაზე მტკიცედ სდგას. მომავალი კონფერენციის ბედი და ნაყოფიერობა ერთიანად დამოკიდებულია იმაზე, თუ რამდენად ლოიალურად იქნება დაცული ეს პრინციპი: სხვისი არ მინდა, ჩემი—მე.

დღეს საკმაოდ შეგრძნობილი უნდა ჰქონდესთ კავკასიის ხალხებს, თუ რამდენად საჭირო ჰრიან ერთმანეთისთვის, რომ სხვისი ტერიტორიის დაჩემებით შეუძლებელი არ გახდონ ერთმანეთთან დაახლოვება და დიდი საერთო მიზნისათვის სოლიდარული მზადყოფნა. ვინატროთ, რომ ჩვენი ეს შეხედულება გამართლებულიყოს, ვიცხოვრებთ და ვნახავთ.

სკოლის რეორგანიზაციისათვის

განათლების სამინისტრომ ცხრა თვეში ვერ გამოიჩინა მიზანშეწონილი, ობიექტიური და აწონ-დაწონილი ინტენსიურ მუშაობის უნარი. პირობები კი მისთვის უფრო ნორმალური იყო, სანამ სხვა სამინისტროებისათვის. იმ დროს, როდესაც საქართველოს ცხოვრების ზღვა საშინელი შინაური და გარეგანი ქარიშხალის ზედგანლენით ბობოქრობდა და მრისხანედ ტალღებს ტალღებზე ისროდა, იმ დროს, როდესაც ცხოვრების ყოველ მხარეს საშიშარი მოუსვენრობა ეტყობოდა,—ამ დროს განათლების სფეროში, მის დაწესებულებებში და მსახურთა წრეში შედარებით სიწყნარე, დარბაისლობა, მოვალეობის შეგნება ჰსუფევდა. არც გარეშე მტერს და არც შინაგან მუხანათებს მის წინააღმდეგ საგრძნობი ირიშები არ მოუტანიათ.—მიუხედავად ამისა, ვიმეორებთ, განათლების სამინისტროს მუშაობა მოდუნებულ—ტემპით სწარმოებდა. არც ერთხელ არ გადაუდგამს მას ცოცხალი და ორგინალური ნაბიჯი. ძველებურ ტრაფარეტულ ცირკულიარულ ბრძანება-მოწერილობას არ გასცილებია მისი შემოქმედება. წვრილმანებში ნელდებოდა მისი ენერგია. ჩვენ არ ვაზვიადებთ. ავალაპარაკოთ უტყუარი ნამდვილი ფაქტები.

აი, მაგალითად, სამინისტრომ ვერ შექმნა სწავლა აღზრდის საქმისათვის საჭირო ცენტრალური აპარატები. მართალია, მან მოაწყო საბჭო,—ეს ფაქტიური გამგე და კანონმდებელი ორგანო სკოლისა,—მაგრამ ამ საბჭოს პერსონალური შემადგენლობა, მიუხედავად, შეიძლება, მათის ძველის დამსახურებისა, ნიჭიერებისა, აქტივობისა და პოლიტიკურის მოწიწოებისა, ვერ შეძლებდა თავისუფალ ქართულ სკოლის მოწყობას, ვერ დაუხატავდა მას სასურველს და სასარგებლო პერსპექტივებს, ვერ აღმოფხვრიდა ძირიანფესვიანად იმ ღვარძლს, რომელიც ძველმა რეჟიმმა უხვად დათესა სკოლის ნიადაგზე. მიზეზიო, იკითხამთ. გიპასუხებთ. ჯერ ერთი, ამ საბჭოში, განყენებულად რომ შევხედოთ, არ უნდა არსებულიყო იდეათა, მსოფლმხედველობათა, რწმენა-იმედთა და მოლოდინ-ნატვრათა ერთგვაროვნობა და ნათესაობა. მეორე, საბჭოს წევრნი დატვირთულნი იყვნენ სხვა სხვა მოვალეობით და საქმეებით. ზოგი მათგანი რამოდენიმე დაწესებულებაში მსახურებდა. საბჭოში სამსახური მათთვის, უმთავრესად, პრესტიჟის, ავტორიტეტის საქმე იყო. მუშაობას, შრომას,

უკანასკნელი ცნობები

სარწმუნო წყაროების მიხედვით საზავო მოლაპარაკება მალე დასრულდება.

დანციგი საერთაშორისო ნავთსადგურად გამოცხადდა.

კლემანსთს მთავრობა ბაქოსულის არჩევნებისვის ემზადება.

ციმბირის ჯარმა შეტევა დაიწყო ბოლშევიკების წინააღმდეგ.

ბუკოვინის ყველა ქალაქებში საალყო წესები გამოცხადდა.

გერმანულ ავსტრიაში კომუნისტური მოძრაობა იზრდება.

დაუღალავ კვლევა-ძიებას, შემოქმედებას, რასაკვირველია, საბჭოში ადგილი არ ექნებოდა. ეს საბჭო, სჩანს, გადაიქცა ქართულ ჩვეულებრივ მოქანცულ— ინტელიგენტთა კრებად და საფეიქროთ. იგი ამავე დროს იყო საერკომანდაციო ბიურო საადმინისტრაციო პირთა დასანიშნავათ. აი ამ ფუნქციას იგი პირნათლად ასრულებდა! არც ერთი საბჭოთა წევრების მეგობარ-თანამოაზრე, საყვარელი ყოფილ შეგირდი და თანამსახური, პარტიული ამხანაგი არ დარჩენილა გულნატკენი და უკმაყოფილო.

საგნიანი მუშაობის კვალიც თითქმის არ დარჩენილა სამინისტროს არქივებში. წარმოიდგინეთ, ისიც, რაც კომისარიატობის ხანაში გაკეთდა და შემუშავდა, ესეც არ ჩამოაყალიბა, საქმედ არ აქცია თავისუფალ საქართველოს სამინისტრომ. წინედ საგნობრივი კომისიების და სექციებისაგან დამუშავებულ პროგრამებიც დღემდის არ გამოქვეყნებულა.

მაგრამ შეიძლება, საბჭო პრაქტიკულად მუშაობდა, ცოცხალ საქმეს ხელმძღვანელობდა, თავს დასტრიალებდა და მამობრივ მზრუნველობას უწევდა გაეროვნებულ ქართულ სკოლას, პირადის გამოცდილებით, საქმის და საგნის ცოდნით უადვილებდა მასწავლებლებს ნაციონალიზაციის განხორციელებას, სანიმუშო გაკვეთილებს აძლევდა ქართულს ენაზე, პრესის საშუალებით აწუქებდა სხვა და სხვა საჭირ-ბოროტო პედაგოგიურ კითხვებს.

სამწუხაროდ ეს ასე არ იყო. ასეთი ცოცხალ საქმისთვის ვის სცალოდა; ან და მოცლაც რომ ყოფილიყო, ვინ აკადრებდა?! უფროს-ბრძანებლებს და უფლება-მოსილ პირთ მხოლოდ ფორმალური და ბიუროკრატული გემოს რევიზორობა შეშვენის! ამ ფსიქიკის ზედგავლენით და არა ცოცხალ ეროვნული საქმისათვის აქა-იქ კიდევაც მოხდა რევიზია თბილისის ზოგიერთ სასწავლებლებში.

ქუთაისში კი, როგორც ბევრნი ოხუნჯობით ამბობდნენ, გაემგზავრა მთელი „დამსჯელი ექსპედიცია“. რა მიზნით მოხდა ეს რევიზია, რა მიზანს მიახწია მან, ან რა კრიტერიუმით ხელმძღვანელობდნენ მისი მწარმოებელნი, ჩვენ დანამდვილებით არ ვიცით. მაგრამ თუ იმის მეასედიც მართალია, რაც ქუთათურ გაზეთებში დაბეჭდილია მომხდარ რევიზიის შესახებ, მაშინ შეიძლება მხოლოდ ერთი რამ უტყუარად ითქვას; ეს რევიზია იყო რუსულ ყაიდაზე წარმოებული, ძველებურ შეხედულებათა ზედგავლენით მოგვარებული. ასეთი რევიზიები, შეიძლება აჰ რიორულად ითქვას, ჩვენს ნორჩს ეროვნულ სკოლას სარგებლობას ვერ მოუტანს და მასში მოღვაწეებს ზნეობრივ-გონებრივ დახმარებას ვერ გაუწევს.

მე მესმის, რა უნდა განეცადა ნ-ტარ ხსენებულ ი. ოცხელს, როდესაც მის საყვარელ სკოლას სწორედ ასეთი რევიზია გაუკეთეს ამ განახლებულ დროს.

იპ. ვართაგავა.

მთავრობის წრეებში

27 მარტს მთავრობამ დაადგინა:

სატრანსპორტო საზოგად. წევრები. საქართველოს სატრანსპორტო საზოგადოების გამგეობის წევრებად არჩეულ იქნენ: 1) ნიკ. დეკანოზიშვილი და 2) ალ. ჯაფარიძე.

სოჭის ოლქის ადმინისტრაციის ლიკვიდაციისათვის.

პრინციპიალურად მთავრობა თანახმაა სოჭის ოლქის ყოფილ კომისრის შუამდგომლობა—30,000 მან. გაღების შესახებ ხსენებულ ოლქის ადმინისტრაციის ნაწილობრივი ლიკვიდაციის საჭიროებისათვის—დაკმაყოფილებულ იქმნას, მხოლოდ წინდადება მიეცეს მთხოვნელს მოელაპარაკოს ფინანსთა მინისტრს; შესაძლებელია თუ არა აღნიშნული შუამდგომლობის დაკმაყოფილება სოჭის ოლქის საჭიროებისათვის გაღებულ თანხებიდან, თუ ვინიცობა ეს არ მოხერხდა—გაეხსნას შინაგან საქმეთა მინისტრს სათანადო კრედიტი 10 მილიონიან ფონდიდან სოჭის ოლქის ადმინისტრაციის ნაწილობრივი ლიკვიდაციის საჭიროებისათვის.

ფინანსთა სამინისტრო და საბაჟოების მოხელენი.

სანამ დამფუძნებელი კრება განიხილავს კანონპროექტს მოწონებულს მთავრობის მიერ 1919 წ. 18 თებერვალს—მიეცეს ფინანსთა მინისტრს უფლება ყოველთვიურად გაიღოს 12 375 მანეთი, სამინისტროს კრედიტების ნაშთებიდან, საბაჟოს მოხელეთა, ფინანსთა სამინისტროს სხვა დაწესებულებების მოხელეებთან, ჯამაგირების მხრივ, გათანასწორების საჭიროებისათვის.

სამხედრო უწყებაში წინასწარი კონტროლი.

წინადადება მიეცეს სახელმწიფო კონტროლიორს, შეძლებისა და გვარად, დააწესოს სამხედრო უწყებაში წინასწარი კონტროლი.

სამხედრო საწყობიდან მომარ. კომ. საწყობ. გადატანა.

ის საქონელი, რომელიც სამხედრო სასურსათო საწყობში არსებობს და უწყებისათვის უვარგისია, გადაზიდულ იქნას მომარაგების კომიტეტის საწყობში და იქიდან გაიყიდოს.

ქალაქში მიწების დაგირავება-გაყიდვისათვის.

კანონ-პროექტი ქალაქებში მიწების დაგირავებისა და გაყიდვის დროებითი შეზღუდვისა მოწონებულ იქნას და წარედგინოს სასწრაფოდ.

დამფუძნებელ კრებას.

იმ გარანტიის გასანაღდებლად, რომელიც მისცა მთავრობას სავაჭრო საზოგადოებამ, მის მიერ ნაკისრებ ვალდებულობის ასრულების უზრუნველსაყოფად, მოეთხოვოს ვოლგა-კამის სავაჭრო ბანკს, შეიტანოს სახელმწიფო ხაზინაში 250,000 მანეთი ორი კვირის განმავლობაში დღიდან განცხადების მიღებისა.

ქრონიკა

მთავარ კომიტეტის სხდომა ნაცვლად კვირ-ისა შესდგება ორშაბათს.

კათალიკოზის წირვა. სრულიად საქართველოს კათალიკოზ-პატრიარქი ორშაბათს — ხარებობას — მწირველი ბრძანდება თავის სასახლის ეკლესიაში (ყოფილი საექსარხოსო ეკლესია).

შიკრიკი ოდესაში. ამ მოკლე ხანში ადესის ქართულ საზოგადოების შეკრიკი ბრუნდება ადესაში. მიიღება ადესის, ნოვოროსიის, ფეოდოსიის, იალტის და სევასტოპოლის წერილები, თბილისში შავი ქვის საბჭოში (გოლოვინის პროსპექტი № 19) 10—3 საათამდე, ქუთაისში ქალაქის თეატრის კასაში 10—2 ს., ფოთში პროვიზორ ალ. მდივანის აფთიაქში 10—2 ს., სოხუმში კოოპერატივ „ზარია“-ში სევასტი რამიშვილთან 9—1 ს.

სამძიმარი. დამფუძნებელ კრების ეროვნულ-დემოკრატიულ ფრაქციისა და მთავარ კომიტეტის დავალებით მთავრობის თავმჯდომარე ნოე ჟორდანიას ვაჟი-შვილის გარდაცვალების გამო სამძიმარი გამოუცხადა გიორგი გვაზავამ.

სახწავლებელთა შტატის წარდგენა. განათლების სამინისტრომ მთავრობას წარუდგინა დასამტკიცებლად შემდეგ სკოლების შტატები: ხონის, ფოთის და ბორჯომის სამოხელოსნო სასწავლებელთა, თბილისის საფერშლო, სატეხნიკო და მიწადმზომელთა სასწავლებელთა.

აგრარულ კომისიის სხდომა. ორშაბათს, საღამოს 6 საათისათვის დამფუძნებელ კრების აგრარულ კომისიის სხდომაა დანიშნული.

შაქრის დარიგებისათვის. ქალაქის თვითმართველობასთან არსებულ სასურსათო საბჭომ სათანადო ზომები მიიღო, რომ იმათ ვისაც ჯერ კიდევ იანვრის წილი შაქარი არ მიულიათ, მომავალ კვირაში დაურიგდეთ.

თავდასხმა. 4 აპრილს საღამოს 9 საათზე მამა-დავითის ქუჩაზე მიმავალ 3. კლიმიაშვილს თავს დაესხა 4 შეიარაღებული პირი და სიკვდილის მუქარით წაართვეს ფული და ძვირფასი ნივთები 6,000 მანეთისა.

სახელმწიფო უნივერსიტეტში

პროფ. ჯავახიშვილის დაბრუნება. ამ დღეებში სტამბოლიდან დაბრუნდა სახელმწიფო უნივერსიტეტის პროფესორი ივ. ჯავახიშვილი, რომელიც ამ დღეებში განაახლებს თავის ლექციების კითხვას.

საღამო უნივერსიტეტის სახარგებლოდ. გუშინ, შაბათს, ქართულ კლუბში სახელმწიფო უნივერსიტეტის სტუდენტთა გამგეობამ გამართა საღამო უნივერსიტეტის სასარგებლოდ.

ბოლშევიკების პროკლამაცია. პარასკევ ღამეს ბოლშევიკებმა თბილისის ქუჩებზე უდიერი ენით დაწერილი პროკლამაციები გამოაკრეს. პროკლამაციებში აღნიშნავენ საქართველოს მთავრობის მიერ რეპრესიებს ბოლშევიკთა წინააღმდეგ და მოუწოდებენ ხალხს არ ჩამორჩენ ევროპის სოციალისტურ მოძრაობას.

სახალხო უნივერსიტეტი. დღეს, საღამოს 6-ს საათზე სახალხო უნივერსიტეტის მე-5 განყოფილების გახსნა დანიშნულია კუკიის წმ. ნინოს უბნის სასწავლებლის შენობაში. ლექციები: ს. ჟორჟოლიანი საქართველოს მწერლობის ისტორია, ინჟ. ალშიბაია—„ელექტრონი და ორთქლმავალის ძალა“ და ექიმი ტურიაშვილი—„ხოლერაზე“.

სახელმწიფო უნივერსიტეტი. მომავალ წლიდან სახელმწიფო უნივერსიტეტში სამკურნალო ფაკულტეტზე განზრახულია გაიხსნას მესამე კურსი იმ შემთხვევაში, თუ ამის მსურველნი აღმოჩნდებიან 50 კაცამდე, არა უგვიანეს ერთი კვირისა. თხოვნას მიიღებენ ყოველ დღე სახელმწიფო უნივერსიტეტში საღამოს 5—7 საათამდე.

კრებები

ექიმთა კრება. სამშაბათს, რვა აპრილს, საღამოს 7-ნახ. საათზე, მიხეილის სამკურნალოში მოხდება მორიგი კრება ქართველ ექიმთა და ბუნებისმეტყველთა საზოგადოებისა. წესრიგი კრებისა: 1) სამეცნიერო მოხსენებები პრივატ-დოც. ა. ნ. ჯავახიშვილისა, ექ. მ. კილოსანიძისა და ექ. გ. მ. მუხაძისა; 2) მიმდინარე კითხვები.

ხაჭ. ხაიხტ. და საეთნ. საზოგადოების კრება. მოვაგონებთ მკითხველებს რომ დღეს, საღამოს 6 საათზე, დანიშნულია ჩვეულებრივი საზოგადო კრება „საქართველოს საისტორიო და საეთნოგრაფიო საზოგადოებისა“ (ოლდას ქ. № 40—ბინა კავკასიის საარქეოლოგიო ინსტიტუტისა). კრების სა განია: 1) ს. გორგაძის მოხსენება ჩვენი ძველი საფილოსოფიო მწერლობის შესახებ; 2) ახალ წევრთა არჩევა და 3) მიმდინარე საქმეები. კრებაზე დასწრება არა წევრთაც შეუძლიათ.

აღმოსავ. საქ. სახ. სკოლ. მასწ. კრება. ორშაბათს, 7 აპრილს, დღის 11 საათზე, წ. კ. გ. ს. ბინაზე (სასახლის ქუჩა) დანიშნულია აღმოსავლეთ საქართველოს სახალხო სკოლების მასწავლებელთა კავშირის მთავარი გამგეობის კრება. განსახილველია საკითხი სრულიად საქართველოს მასწავლებელთა დელეგატების ყრილობის მოწვევისა.

სამხატვრო ქრონიკა.

სახელმწიფო თეატრი. დღეს, 6 აპრილს, დილით: ფაუსტი და ვალპურგიის ღამე, საღამოთი საბანევას მონაწილეობით გეიშა.

ორშაბათს 7 აპრილს, დასახიჩრებულ რუსის მხედართა დღე. ალეშკოს მონაწილეობით—ევგენი ონეგინი.

სამშაბათს, 8 აპრილს, საბანევას მონაწილეობით—ტრავიატა.

არტისტიულ საზ. თეატრი. კვირას, 6 აპრილს დილით მოსკოვის უმაღლეს სასწავლებლების სტუდენტთა წრის ფონდის გასაძლიერებლად მხიარული კომედია „ბნელი ლაჟა“. საღამოთი ახალი კომედია—„დიდმშვენიერი“. 7 აპრილს, დილით—შერლოკ ხოლმსი. საღამოთი ორი კომედია—ქალი ორმოც წელში და—ქალი და ღვინო. სამშაბათს, 8 აპრილს, ვ. ხემიროვიჩ-დანჩენკოს ცნობილი პიესა: „პოსლედნაია ვოლია“. შაბათს, 12 აპრილს ცნობილი პიესა „ქალი კამელიებით“.

სახალხო სახლი. დღეს, სახ. სახლ. არსებულ ქართულ წარმოდგენების მმართველ წრის მიერ წარმოდგენილი იქნება მეორედ „ციმბირელი“.

პროვინციის ცხოვრება

ქ. ქუთაისი

ქუთაისის ქალაქის გამგეობამ შემდეგი შინაარსის დეპეშა გაუგზავნა იუსტიციის მინისტრს ბელიაშვილს და წვრილ-მრეწველთა [illegible] მხრით და დუქნების პატრონთა შორის მეორე მხრივ მდგომარეობა გამწვავებულია. დამქირავებელთ ჯადა გაუვიდათ, ახალ ფასზე ვერ შეთანხმდენ. თუმცა დამქირავებელნი მზად არიან მოუმატონ ასიდან—ორას პროცენტამდე. ამით არ კმაყოფილდებიან დუქნების პატრონები და სასამართლოს მიმართავენ ხოლმე. სასამართლოდან მიღებული აღმასრულებელი ფურცლებით ბოქაულები ხელოსნებს და წვრილ ვაჭარ-მრეწველთ აცლევინებენ სავაჭროებს და სახელოსნოებს. ქალაქის გამგეობა კი იძულებულია რეკვიზიციის ძალით უკანვე დაუბრუნოს მათ დუქნები. სახელოსნო სავაჭროების დაცლის დროს საქონლის გამოტანა იწვევს დიდ უსიამოვნებას, უნაყოფო ხარჯებს და არა სასურველ ექსცესებს. დამქირავებლის სახელით ვშუამდგომლობთ განკარგულება მოახდინოთ, რომ სასამართლოს ბოქაულებმა არ გამოატანინონ მათ დუქნებიდან საქონელი, რადგან იმავე წამში ქალაქის გამგეობის მიერ მოხდენილი რეკვიზიციის ძალით მათ ისევ ჩაბარდებათ ეს დუქნები და უკანვე შესატანი გაუხდებათ გამოტანილი საქონელი. გთხოვთ დაუყოვნებლივ განკარგულება“.

—

ქუთაისის მაზრის ერობის ხმოსანთა მესამე ყრილობა დასრულდა კვირას, 30 მარტს.

—

ქუთაისის სამაზრო ერობის ხმოსანთა მესასე ყრილობამ მომრიგებელ მოსამართლეებად აირჩია; ლ. გრიგოლია, ე. არდაშვილი, ვ. ახვლედიანი, მ. გრიგოლაშვილი, კ. ქუთათელაძე, ა. ყაველაშვილი, ნ. აფხაიძე, და ა. ახვლედიანი.

—

ერობის გამგეობის მეოთხე და მეხუთე წევრებათ აირჩიეს (ს.-დ.) ა. პაპავა და (ს.-ფ.) მ. გავაშელი.

უკმოკმედის მონასტრის გაძარცვა

ამას წინათ გურიაში გაძარცვეს—შემოქმედის მონასტერი. რამაც დიდი აღშფოთება გამოიწვია სრულიად საქართველოში.

მძარცველების კვალს მაშინ ვერ მიაგნეს და ახლა ყველაფერი დაწვრილებით გამოირკვა.

მონასტრის გაძარცვაში მონაწილეობას იღებდნენ: ბერი ურუშაძე, აგარელი ტაკიძე ბათუმიდან ჩამოსული რუსი მოწყალების დაი და სხვა მაჰმადიანები.

მძარცველები გასცა ტაკიძეს ცოლმა. ისინი ყველანი ბოლშევიკები არიან გარდა ბერისა. როგორც გამოტყდნენ. მხოლოდ გათენებისას დახუჭა თვალები.

ძილშიც ვერ მოისვენა: რაღაც რაღუნი შემოესმა და იგრძნო, რომ სადღაც უფსკრულისაკენ მიექანებოდა. შეშინებულმა თვალები გაახუჭა: მზეს შემოეფარიტა ოთახში და იქაურობას ზვერავდა. ზეზე წამოვარდა და რა დაინახა: საბრალო ტახტს პატრონის ცოდვით ორი ფეხი გამოჰვარდნოდა.

გულალრენილი წავიდა სამსახურში: ფოსტის მოხელე იყო, მარკებსა ჰყიდდა.

— აა! სანდა! სანდა!—მიეგებენ მხიარულად ამხანაგები.

პასუხი არ გაუცია ისე მიუჯდა თავის მაგიდას. მარკების ამოღება დაიწყო,

— ორ-შაურიანი მარკა მიბოძეთ!—მოესმა თავ-ჩაღუნულ სანდას ხმა.

აიხედა და დაინახა: გუშინდელი ბანოვანი მოსულიყო მარკის საყიდლად.

— ორ-შაურიანი მარკა!—გაუმეორა ქალმა.

სანდას ქალისთვის არ მოუშორებია თვალი, ზეპირად მოაგლიჯა მარკა და ისე გამოაწოდა გადაღობილს ფანჯრიდან.

— მე ორ-შაურიანი მარკა გთხოვეთ, თქვენ კი მანეთიანს მაძლევთ.—უთხრა ქალმა.

— უკაცრავად, უკაცრავად!—მოიბოდიშა სანდამ და ახლა სხვა მარკა მოგლიჯა ზეპირად.

— ეს ხომ ორ-აბაზიანია,—წამოიძახა მოთმინება-დაკარგულმა ქალმა.

ეხლა კი იკადრა სანდამ თავის დაღება დახედა მარკებს და ორშაურიანი მარკა მოგლიჯა.

ქალმა შუბლშეკვრით გამოართვა მარკა, დააკრა კონვერტს, სწრაფად მიტრიალდა ფოსტის ყუთისაკენ და რახუნით ჩაუძახა შიგ წერილი. ჩარახუნებასთან ერთად თავიდან თმისაბმელა გადმოვარდა. ქალმა რახუნში ვერა გაიგო რა და ისე გავიდა გარეთ. სანდამ დაინახა, გამოვარდა ელვასებრ გადაღობილიდან და სტაცა თმისაბმელას ხელი.

— ყმაწვილო, მელანი დაგეღვარა!—დაუძახა ამხანაგმა.

მაგრამ სანდას არ გაუგონია, თავშიშველი გავარდა გარეთ და თმისაბმელას პატრონს გამოეკიდა, ნივთი შემკული იყო პატიოსანი თვლებით და იცოდა, რომ ქალი უთუოდ ძებნას დაუწყებდა. დიდხანს არ მოუნდა სირბილი. ქალი შორს არ წასულიყო, ფოსტის მახლობლად იდგა და დანაკარგს ეძებდა შეწუხებული სახით.

— თმისაბმელას დაეძებს, თმისაბმელას!—სთქვა აღტაცებით გულში სანდამ,—შემთხვევა მეძლევა გავიცნო და მერე. .

წამს სანდამ წარმოიდგინა ის წუთები. როდესაც ქალი მადლობას ეტყოდა, როდესაც სახლშიაც მოიწვევდა, დაახლოვდებოდნენ, ნელ-ნელა გაიბმეოდა სიყვარულის ქსელი და მერე ეკლესიაშიც გაჩნდებოდნენ ორნივე ანთებული კელაპტრებით. რა ბედნიერი იქნებოდა სანდა! სიყვარული, ლამაზი ცოლი და ამასთანავე დიდი მდიდარი!—ამას თმისაბმელაც ამტკიცებდა—და მერე განცხრომით ცხოვრება...

— ჩემი თმისაბმელა! — წამოიძახა გაბარებულმა პატრონმა და სახით ულრუბლო ცას დაემსგავსა.

სანდას გულში ნათელი ჩაესვენა. დიდის ამბით გადააწოდა ნაპოვნი ნივთი.

— მე, ბატონო, მუდამ მზადა ვარ გემსახუროთ!—მოახსენა მედიდურად ბანოვანმა.

— სად გიპოვნიათ?—შეეკითხა ცნობის მოყვარეობით ქალი.

— ბატონო, წერილი რომ ჩააგდეთ, იქვე გადმოგივარდათ, დავინახე და გამოვიპერ გადაღობილიდან. მაშინვე თქვენკენ გამოვაქანე.

— ოო! რა მადლობელი ვარ! რა მადლობელი! — წარმოსთქვა ქალმა წარბების აჭიმვით.—სახსოვარია!

სანდამ ყურები ცქვიტა: სახსოვარიაო? გაიმეორა გულში და დასძინა, ალბად ან მდიდარმა მამიდამ, ან დეიდამ, ან სხვა მაგისთანა ვინმემ, ვისაც ამისთანა შემთხვევაში ბევრი ფული აქვს ხოლმე, იმან თუ უსახსოვრა? სიამოვნებით ჩაიცინა კოკობ ულვაშებში. ძალიან დორანში ჩავვარდებით. მამიდა მდიდარი! დეიდა მდიდარი! ალბად ბიძაც ეყოლება, რასაკვირველია მდიდარი! მამა ხომ, აბა რაღა თქმა უნდა, უსათუოდ მდიდარი იქნება და აბა ვის დარჩება ყველა ეს თუ მე და ჩემს ცოლს არა?.. ყველანი უსათუოდ უშვილონი იქნებიან.

სანდას გონება სწრაფად მუშაობდა. ყველაფერი ეს რომანებში ჰქონდა წაკითხული და რათ გაუჭირდებოდა გახსენება?

— შემოიარეთ ჩვენსა, ახლოს გავიცნოთ ერთმანეთი!—სთხოვა ქალმა,თქვენი თავაზიანობა პირდაპირ საარაკოა!

სანდა სიხარულით ცას დაეწია. ცოტა გაწყდა ქალს კაბის კალთაზე არ აკოცა, მაგრამ თავი შეიკავა.

— ბატონო, რა თავაზიანობაა ეგა?—მოახსენა თავის დაღუნვით. ყველა კაცი მოვალეა პატრონს ნივთი დაუბრუნოს.

— არა, ყმაწვილო, არა! თქვენ გაქვთ უთუოდ აგეთი გული,—გამოეკამათა ქალი,—თორემ ბევრი... აი ეს სულ ალმასებია!—შეცვალა უცბად ლაპარაკი,—რა რიგ გაუხარდება მიშოს!

— მაშ ბიძას უთავაზნია!—გაიფიქრა სანდამ.

— უთუოდ შემოისეირეთ! აი თუ გინდ კვირას?—უთხრა ქალმა,—ჩემ ქმარს გაგაცნობთ.

ლახვარივით ეცა სანდას ეს სიტყვები. ვერც კი იგრძნო როგორ ჩამოართვა ქალმა ხელი და როგორ გაეშორდა. კინწმოწყვეტილი დაუბრუნდა თავის სამსახურს. მაგიდას რომ მიუახლოვდა, თავზარი დაეცა. თითქმის ყველა გასაყიდი მარკები მელანში განბანილიყვნენ.

— ვინ ქნა, კაცო ესა!—შეეკითხა ახლო მდგომს ამხანაგს.

— შენ გიჟი თუ ხარ, მითხარი?—შეუტია ამხანაგმა.—შენ თვითონ არ დაღვარე, აი ფეთიანივით რომ წამოვარდი, მაშინ? დაგიძახე კიდეც, როცა გარეთ გარბოდი.

გულდათუთქული მიუჯდა სანდა მაგიდასა. მოიბუზა, მოიკუზა. ასი თუმნის მარკა მაინც იქნებოდა გაფუჭებული. ამოდენა ფული სულ თვითონ უნდა გადაეხადნა! მერე რითი? იმ საცოდავი ორიოდე გროშით, რომელიც მანეთობრივ შეაგროვა

— ვა! რა გადარდებს?—უთხრა ამხანაგმა დაცინვით.—ე, ასი თუმანი ხომ გაქვს ბანკში, ვერ გადიხდი? კიდევ რამოდენიმე თუმანი დაგრჩება. ან ნახე ე მარკები, იქნება გამოირჩეს რამე?

სანდას არ გაუგონია ამხანაგის სიტყვები. არც შეუნიშნავს სხვა მეზობელ მოხელეების ღიმილი. თავჩაღუნული გასწია შინისაკენ. ტროტუარზე რაღასაც ფეხი წამოჰკრა. დააცქერდა კიდევ ვიღასაც დაჰკარგოდა. თმისაბელა, გაბრაზებულმა ფეხი დაჰკრა და ლუკმა-ლუკმა აქცია. სულ თქვენ ჰლუპავთ ხალხსა, რომ ჰლუპავთო!.. მოგეხსენებათ ტროტუარზე ხშირად სცვივათ ხოლმე ქალებს თმისაბმელები, ძვირფასებიც და დაბალ-ფასებიანიც. სანდამ ერთი ექვსს მაინც შეასწრო თვალი. ერთიც არ გაუშვა დაუძეწკავი და დაუმსხვრეველი. მზად იყო, მთელი ქვეყნის თმისაბმელები მოეგროვნა და მოესპო. კალიგულას ამბავი რომ სცოდნოდა, ინატრიდა, ნეტა ყველა თმისაბმელები ერთ თმისაბმელად იქცეს და ერთბაშად დამამტვრიაო.

შინ რომ მოვიდა, დიასახლისი კარებში დაჰხვდა. სახლის ქირა სთხოვა. სანდამ თავში თმისაბმელები დაუნახა, სწვდა, სულ დააძრო და დაამტვრია. ეზოში ყვირილი გაისმა: გაგიჟდა! გაგიჟდა! მიშველეთო!—იძახდა დიასახლისი.

სანდა ოთახში შევიდა და ტახტს დაეხეთქა: საცოდავს ავეჯს არც კი დაუჭრაპუნია რიგიანად ისე დაჰკარგა თავისი დანარჩენი, ორი ფეხიც. თუ რამ დაირახუნა ისევ ძალზე დახეთქებულმა სანდას ტანმა.

— აი, ბატონო, როგორ იყო!—შეიჭრა სანდას ოთახში დიასახლისის სიტყვები,—ქირა ვთხოვე, მომეცი-მეთქი. ღმერთი! რჯული! თუ მაგაზე მეტი მეთქვას რამე, ეშმაკის კერძი გავხდე. ეგ კი მომვარდა, ჩემო ბატონო და თმისაბმელები ხომ სულ დამილეწა და დამილეწა, ახლა ჩემი დათრევა მოინდომა თმებითა.

აქ კი რასაკვირველია დიასახლისმა ზედმეტი სთქვა ცოტა, მაგრამ წესია.

პოლიციელი სანდას ოთახში გაჩნდა, თან დიასახლისიც შემოჰყვა.

— უნდა დაგაპატიმროთ ქალის შეურაცხყოფისათვის გაისმა მტკიცედ წარმოთქმული სიტყვები.

სანდა არ გაინძრა.

—ყმაწვილო, თქვენ გელაპარაკებით! უთხრა პოლიციელმა ხელით ტ გაანჯღრია.

— უი! გადაცვლილა!—წამოიძახა შეშინებულმა დიასახლისმა.

ექიმის შემოწმებით აღმოჩნდა, რომ სანდას საფეთქელი მიერტყა კედლისათვის და ისე გამოსალმებოდა წუთისოფელსა.

ინ—ბანი

ВЕЛИКОЕ ПРЕДАТЕЛЬСТВО ЖЕНЩИНЫ

Роман Ф. Гронича

Перевод с немецкого Ф. Ф. Ф.

Глава 1.

Ночь.

Ночь была темная, хоть глаз выколи. Ни звезд, ни луны не было видно на небе. Ветер выл, как голодный зверь, и гнал по небу черные тучи, которые, казалось, цеплялись за верхушки деревьев.

Вдруг в этой темноте раздался крик, полный ужаса и отчаяния. Потом еще один, и еще. Потом все смешалось в один сплошной вопль.

Это кричала женщина, которую убивали.

Ее звали Мария Штейнер. Ей было двадцать лет. Она была красива, богата и счастлива. Она любила и была любима. Завтра должна была состояться ее свадьба с молодым графом Рудольфом фон Эберштейном.

Но сегодня ночью ее убивали.

Ее убивали ножом. Сначала ударили в спину, потом еще раз, потом еще. Она упала на землю, и тогда ее стали бить ногами по голове, по лицу, по груди.

Она не сопротивлялась. Она только кричала.

Потом все стихло.

Убийца постоял над ней, тяжело дыша. Потом наклонился, вытер нож о ее платье и встал.

Он был высокий, широкоплечий мужчина. Лица его не было видно — он был в маске. Маска была черная, бархатная, с прорезями для глаз.

Он повернулся и пошел прочь.

Ветер выл. Деревья гнулись. Где-то далеко залаяла собака.

Мария Штейнер лежала на земле и больше не двигалась.

Глава 2.

Утро.

Утро было серое, мокрое и холодное. Шел дождь — не ливень, а мелкий, противный, который проникает сквозь одежду и заставляет дрожать.

Граф Рудольф фон Эберштейн проснулся рано. Он не спал почти всю ночь. Он ходил по своей комнате, курил сигару за сигарой и смотрел в окно.

Сегодня должна была состояться его свадьба.

Сегодня должна была приехать его невеста.

Сегодня должна была начаться его счастливая жизнь.

Он думал о Марии. Он любил ее. Он любил ее больше всего на свете. Он не мог представить себе жизнь без нее.

Но он должен был жениться на ней. Это было решено. Это было подписано. Это было скреплено печатями и подписями.

Он должен был.

Он посмотрел на часы. Было семь часов. Скоро должны были приехать гости. Скоро должна была начаться церемония.

Он позвонил слуге и велел подать себе завтрак.

Слуга вышел.

Граф остался один.

Он не знал, что Мария уже мертва.

Он не знал, что ее тело лежит в лесу, в двух километрах от замка, под мокрыми деревьями.

Он не знал, что ее убийца — человек, которого он считал своим другом.

Он не знал ничего.

Глава 3.

Свадьба.

Церковь была украшена цветами. Их привезли из оранжереи графа — белые розы и лилии. Запах был сладкий и тяжелый.

Церковь была полна народу. Все знатные люди округи были приглашены. Все они приехали в каретах, в экипажах, верхом.

Граф Рудольф стоял у алтаря. Он был бледен, но держался прямо. Он был в парадном мундире с орденами.

Невеста еще не приехала.

Священник ждал. Гости ждали. Органист играл тихую музыку.

Прошло полчаса.

Прошел час.

Невеста не приехала.

Граф Рудольф послал слугу узнать, что случилось.

Слуга вернулся через полчаса. Он был бледен.

Он сказал, что карета невесты стоит на дороге, в лесу, в двух километрах от замка.

Он сказал, что кучер мертв.

Он сказал, что невеста исчезла.

Граф Рудольф не сказал ни слова. Он повернулся и вышел из церкви.

Гости остались ждать.

Глава 4.

Труп.

Граф Рудольф ехал верхом. Он ехал быстро, почти скакал. Дождь хлестал ему в лицо, но он не замечал этого.

Он нашел карету там, где сказал слуга. Она стояла у обочины, накренившись. Одно колесо было сломано.

Кучер лежал рядом. Он был мертв. Его убили ударом ножа в спину.

Граф Рудольф не обратил на него внимания.

Он искал Марию.

Он нашел ее в лесу, в двухстах шагах от дороги. Она лежала на спине, раскинув руки. Ее платье было разорвано. Ее лицо было в крови.

Она была мертва.

Граф Рудольф стоял над ней и смотрел. Он не плакал. Он не кричал. Он просто стоял и смотрел.

Потом он опустился на колени и закрыл ей глаза.

Потом он встал и пошел обратно к карете.

Он должен был найти убийцу.

Глава 5.

Подозрение.

Граф Рудольф вернулся в замок. Гости уже разъехались. Церковь опустела. Цветы увяли.

Он велел позвать к себе всех слуг.

Он спрашивал каждого, где тот был ночью. Каждый отвечал, что спал. Никто не видел ничего.

Но один из слуг, молодой конюх по имени Франц, был бледен и дрожал.

Граф Рудольф велел позвать его одного.

Франц сказал, что видел карету. Он видел ее издалека, в лесу. Он видел, как кучер остановился. Он видел, как к карете подошел человек в маске.

Он видел, как человек в маске ударил кучера ножом.

Он видел, как человек в маске вытащил невесту из кареты.

Он видел, как человек в маске ударил невесту ножом.

Он видел все.

Граф Рудольф спросил, почему Франц не помешал.

Франц сказал, что испугался. Что человек в маске был страшный. Что у него был нож.

Граф Рудольф сказал, что Франц трус.

Франц сказал, что он не трус, но он не может драться с ножом.

Граф Рудольф велел ему замолчать.

Он спросил, узнал ли Франц человека в маске.

Франц сказал, что узнал.

Граф Рудольф спросил, кто это был.

Франц сказал, что это был граф Рудольф.

Граф Рудольф сказал, что Франц лжет.

Франц сказал, что не лжет.

Граф Рудольф велел ему уйти.

Франц ушел.

Граф Рудольф остался один.

Глава 6.

Письмо.

Граф Рудольф получил письмо. Оно было от Марии. Оно было написано за неделю до свадьбы.

Мария писала, что любит другого человека. Что этот человек — ее старый друг. Что они давно знают друг друга. Что они переписывались тайно.

Мария писала, что не хочет выходить замуж за графа Рудольфа. Что она боится его. Что она хочет убежать с тем, другим.

Мария писала, что ее другой друг приедет за ней в день свадьбы. Что они уедут вместе.

Мария писала, что ее другой друг — граф Рудольф.

Граф Рудольф прочитал письмо. Потом он прочитал его еще раз.

Потом он сжег его в камине.

Потом он сел в кресло и закрыл лицо руками.

Он не знал, что Мария мертва.

Он не знал, что ее убийца — человек, которого он считал своим другом.

Он не знал ничего.

Глава 7.

Маска.

Граф Рудольф велел позвать к себе графа Рудольфа.

Слуга вернулся через час. Он был бледен.

Он сказал, что граф Рудольф уехал.

Он сказал, что граф Рудольф уехал верхом.

Он сказал, что граф Рудольф взял с собой оружие.

Он сказал, что граф Рудольф был в маске.

Граф Рудольф спросил, почему слуга так думает.

Слуга сказал, что граф Рудольф надел маску, когда садился на коня.

Граф Рудольф спросил, куда поехал граф Рудольф.

Слуга сказал, что граф Рудольф поехал в лес.

Граф Рудольф велел оседлать коня.

Он поехал в лес.

Он искал графа Рудольфа.

Он нашел его через два часа.

Граф Рудольф был мертв.

Он лежал на спине, раскинув руки. Его лицо было в крови. Маска была сорвана.

Его убили ударом ножа в спину.

Граф Рудольф стоял над ним и смотрел.

Потом он опустился на колени и закрыл ему глаза.

Потом он встал и пошел обратно к замку.

Он должен был найти убийцу.

Глава 8.

Письмо.

Граф Рудольф получил письмо. Оно было от графа Рудольфа.

Граф Рудольф писал, что любит Марию. Что Мария любит его. Что они давно знают друг друга. Что они переписывались тайно.

Граф Рудольф писал, что не хочет жениться на графе Рудольфе. Что он боится его. Что он хочет убежать с Марией.

Граф Рудольф писал, что приедет за Марией в день свадьбы. Что они уедут вместе.

Граф Рудольф прочитал письмо. Потом он прочитал его еще раз.

Потом он сжег его в камине.

Потом он сел в кресло и закрыл лицо руками.

Он не знал, что Мария мертва.

Он не знал, что его убил граф Рудольф.

Он не знал ничего.

Глава 9.

Граф Рудольф.

Граф Рудольф ехал верхом. Он ехал быстро, почти скакал. Дождь хлестал ему в лицо, но он не замечал этого.

Он нашел карету там, где сказал слуга. Она стояла у обочины, накренившись. Одно колесо было сломано.

Кучер лежал рядом. Он был мертв. Его убили ударом ножа в спину.

Граф Рудольф не обратил на него внимания.

Он искал Марию.

Он нашел ее в лесу, в двухстах шагах от дороги. Она лежала на спине, раскинув руки. Ее платье было разорвано. Ее лицо было в крови.

Она была мертва.

Граф Рудольф стоял над ней и смотрел. Он не плакал. Он не кричал. Он просто стоял и смотрел.

Потом он опустился на колени и закрыл ей глаза.

Потом он встал и пошел обратно к карете.

Он должен был найти убийцу.

Глава 10.

Подозрение.

Граф Рудольф вернулся в замок. Гости уже разъехались. Церковь опустела. Цветы увяли.

Он велел позвать к себе всех слуг.

Он спрашивал каждого, где тот был ночью. Каждый отвечал, что спал. Никто не видел ничего.

Но один из слуг, молодой конюх по имени Франц, был бледен и дрожал.

Граф Рудольф велел позвать его одного.

Франц сказал, что видел карету. Он видел ее издалека, в лесу. Он видел, как кучер остановился. Он видел, как к карете подошел человек в маске.

Он видел, как человек в маске ударил кучера ножом.

Он видел, как человек в маске вытащил невесту из кареты.

Он видел, как человек в маске ударил невесту ножом.

Он видел все.

Граф Рудольф спросил, почему Франц не помешал.

Франц сказал, что испугался. Что человек в маске был страшный. Что у него был нож.

Граф Рудольф сказал, что Франц трус.

Франц сказал, что он не трус, но он не может драться с ножом.

Граф Рудольф велел ему замолчать.

Он спросил, узнал ли Франц человека в маске.

Франц сказал, что узнал.

Граф Рудольф спросил, кто это был.

Франц сказал, что это был граф Рудольф.

Граф Рудольф сказал, что Франц лжет.

Франц сказал, что не лжет.

Граф Рудольф велел ему уйти.

Франц ушел.

Граф Рудольф остался один.

Глава 11.

Письмо.

Граф Рудольф получил письмо. Оно было от Марии. Оно было написано за неделю до свадьбы.

Мария писала, что любит другого человека. Что этот человек — ее старый друг. Что они давно знают друг друга. Что они переписывались тайно.

Мария писала, что не хочет выходить замуж за графа Рудольфа. Что она боится его. Что она хочет убежать с тем, другим.

Мария писала, что ее другой друг приедет за ней в день свадьбы. Что они уедут вместе.

Мария писала, что ее другой друг — граф Рудольф.

Граф Рудольф прочитал письмо. Потом он прочитал его еще раз.

Потом он сжег его в камине.

Потом он сел в кресло и закрыл лицо руками.

Он не знал, что Мария мертва.

Он не знал, что ее убийца — человек, которого он считал своим другом.

Он не знал ничего.

Глава 12.

Граф Рудольф.

Граф Рудольф ехал верхом. Он ехал быстро, почти скакал. Дождь хлестал ему в лицо, но он не замечал этого.

Он нашел карету там, где сказал слуга. Она стояла у обочины, накренившись. Одно колесо было сломано.

Кучер лежал рядом. Он был мертв. Его убили ударом ножа в спину.

Граф Рудольф не обратил на него внимания.

Он искал Марию.

Он нашел ее в лесу, в двухстах шагах от дороги. Она лежала на спине, раскинув руки. Ее платье было разорвано. Ее лицо было в крови.

Она была мертва.

Граф Рудольф стоял над ней и смотрел. Он не плакал. Он не кричал. Он просто стоял и смотрел.

Потом он опустился на колени и закрыл ей глаза.

Потом он встал и пошел обратно к карете.

Он должен был найти убийцу.

Глава 13.

Подозрение.

Граф Рудольф вернулся в замок. Гости уже разъехались. Церковь опустела. Цветы увяли.

Он велел позвать к себе всех слуг.

Он спрашивал каждого, где тот был ночью. Каждый отвечал, что спал. Никто не видел ничего.

Но один из слуг, молодой конюх по имени Франц, был бледен и дрожал.

Граф Рудольф велел позвать его одного.

Франц сказал, что видел карету. Он видел ее издалека, в лесу. Он видел, как кучер остановился. Он видел, как к карете подошел человек в маске.

Он видел, как человек в маске ударил кучера ножом.

Он видел, как человек в маске вытащил невесту из кареты.

Он видел, как человек в маске ударил невесту ножом.

Он видел все.

Граф Рудольф спросил, почему Франц не помешал.

Франц сказал, что испугался. Что человек в маске был страшный. Что у него был нож.

Граф Рудольф сказал, что Франц трус.

Франц сказал, что он не трус, но он не может драться с ножом.

Граф Рудольф велел ему замолчать.

Он спросил, узнал ли Франц человека в маске.

Франц сказал, что узнал.

Граф Рудольф спросил, кто это был.

Франц сказал, что это был граф Рудольф.

Граф Рудольф сказал, что Франц лжет.

Франц сказал, что не лжет.

Граф Рудольф велел ему уйти.

Франц ушел.

Граф Рудольф остался один.

Глава 14.

Письмо.

Граф Рудольф получил письмо. Оно было от Марии. Оно было написано за неделю до свадьбы.

Мария писала, что любит другого человека. Что этот человек — ее старый друг. Что они давно знают друг друга. Что они переписывались тайно.

Мария писала, что не хочет выходить замуж за графа Рудольфа. Что она боится его. Что она хочет убежать с тем, другим.

Мария писала, что ее другой друг приедет за ней в день свадьбы. Что они уедут вместе.

Мария писала, что ее другой друг — граф Рудольф.

Граф Рудольф прочитал письмо. Потом он прочитал его еще раз.

Потом он сжег его в камине.

Потом он сел в кресло и закрыл лицо руками.

Он не знал, что Мария мертва.

Он не знал, что ее убийца — человек, которого он считал своим другом.

Он не знал ничего.

Глава 15.

Граф Рудольф.

Граф Рудольф ехал верхом. Он ехал быстро, почти скакал. Дождь хлестал ему в лицо, но он не замечал этого.

Он нашел карету там, где сказал слуга. Она стояла у обочины, накренившись. Одно колесо было сломано.

Кучер лежал рядом. Он был мертв. Его убили ударом ножа в спину.

Граф Рудольф не обратил на него внимания.

Он искал Марию.

Он нашел ее в лесу, в двухстах шагах от дороги. Она лежала на спине, раскинув руки. Ее платье было разорвано. Ее лицо было в крови.

Она была мертва.

Граф Рудольф стоял над ней и смотрел. Он не плакал. Он не кричал. Он просто стоял и смотрел.

Потом он опустился на колени и закрыл ей глаза.

Потом он встал и пошел обратно к карете.

Он должен был найти убийцу.

Глава 16.

Подозрение.

Граф Рудольф вернулся в замок. Гости уже разъехались. Церковь опустела. Цветы увяли.

Он велел позвать к себе всех слуг.

Он спрашивал каждого, где тот был ночью. Каждый отвечал, что спал. Никто не видел ничего.

Но один из слуг, молодой конюх по имени Франц, был бледен и дрожал.

Граф Рудольф велел позвать его одного.

Франц сказал, что видел карету. Он видел ее издалека, в лесу. Он видел, как кучер остановился. Он видел, как к карете подошел человек в маске.

Он видел, как человек в маске ударил кучера ножом.

Он видел, как человек в маске вытащил невесту из кареты.

Он видел, как человек в маске ударил невесту ножом.

Он видел все.

Граф Рудольф спросил, почему Франц не помешал.

Франц сказал, что испугался. Что человек в маске был страшный. Что у него был нож.

Граф Рудольф сказал, что Франц трус.

Франц сказал, что он не трус, но он не может драться с ножом.

Граф Рудольф велел ему замолчать.

Он спросил, узнал ли Франц человека в маске.

Франц сказал, что узнал.

Граф Рудольф спросил, кто это был.

Франц сказал, что это был граф Рудольф.

Граф Рудольф сказал, что Франц лжет.

Франц сказал, что не лжет.

Граф Рудольф велел ему уйти.

Франц ушел.

Граф Рудольф остался один.

Глава 17.

Письмо.

Граф Рудольф получил письмо. Оно было от Марии. Оно было написано за неделю до свадьбы.

Мария писала, что любит другого человека. Что этот человек — ее старый друг. Что они давно знают друг друга. Что они переписывались тайно.

Мария писала, что не хочет выходить замуж за графа Рудольфа. Что она боится его. Что она хочет убежать с тем, другим.

Мария писала, что ее другой друг приедет за ней в день свадьбы. Что они уедут вместе.

Мария писала, что ее другой друг — граф Рудольф.

Граф Рудольф прочитал письмо. Потом он прочитал его еще раз.

Потом он сжег его в камине.

Потом он сел в кресло и закрыл лицо руками.

Он не знал, что Мария мертва.

Он не знал, что ее убийца — человек, которого он считал своим другом.

Он не знал ничего.

Глава 18.

Граф Рудольф.

Граф Рудольф ехал верхом. Он ехал быстро, почти скакал. Дождь хлестал ему в лицо, но он не замечал этого.

Он нашел карету там, где сказал слуга. Она стояла у обочины, накренившись. Одно колесо было сломано.

Кучер лежал рядом. Он был мертв. Его убили ударом ножа в спину.

Граф Рудольф не обратил на него внимания.

Он искал Марию.

Он нашел ее в лесу, в двухстах шагах от дороги. Она лежала на спине, раскинув руки. Ее платье было разорвано. Ее лицо было в крови.

Она была мертва.

Граф Рудольф стоял над ней и смотрел. Он не плакал. Он не кричал. Он просто стоял и смотрел.

Потом он опустился на колени и закрыл ей глаза.

Потом он встал и пошел обратно к карете.

Он должен был найти убийцу.

Глава 19.

Подозрение.

Граф Рудольф вернулся в замок. Гости уже разъехались. Церковь опустела. Цветы увяли.

Он велел позвать к себе всех слуг.

Он спрашивал каждого, где тот был ночью. Каждый отвечал, что спал. Никто не видел ничего.

Но один из слуг, молодой конюх по имени Франц, был бледен и дрожал.

Граф Рудольф велел позвать его одного.

Франц сказал, что видел карету. Он видел ее издалека, в лесу. Он видел, как кучер остановился. Он видел, как к карете подошел человек в маске.

Он видел, как человек в маске ударил кучера ножом.

Он видел, как человек в маске вытащил невесту из кареты.

Он видел, как человек в маске ударил невесту ножом.

Он видел все.

Граф Рудольф спросил, почему Франц не помешал.

Франц сказал, что испугался. Что человек в маске был страшный. Что у него был нож.

Граф Рудольф сказал, что Франц трус.

Франц сказал, что он не трус, но он не может драться с ножом.

Граф Рудольф велел ему замолчать.

Он спросил, узнал ли Франц человека в маске.

Франц сказал, что узнал.

Граф Рудольф спросил, кто это был.

Франц сказал, что это был граф Рудольф.

Граф Рудольф сказал, что Франц лжет.

Франц сказал, что не лжет.

Граф Рудольф велел ему уйти.

Франц ушел.

Граф Рудольф остался один.

Глава 20.

Письмо.

Граф Рудольф получил письмо. Оно было от Марии. Оно было написано за неделю до свадьбы.

Мария писала, что любит другого человека. Что этот человек — ее старый друг. Что они давно знают друг друга. Что они переписывались тайно.

Мария писала, что не хочет выходить замуж за графа Рудольфа. Что она боится его. Что она хочет убежать с тем, другим.

Мария писала, что ее другой друг приедет за ней в день свадьбы. Что они уедут вместе.

Мария писала, что ее другой друг — граф Рудольф.

Граф Рудольф прочитал письмо. Потом он прочитал его еще раз.

Потом он сжег его в камине.

Потом он сел в кресло и закрыл лицо руками.

Он не знал, что Мария мертва.

Он не знал, что ее убийца — человек, которого он считал своим другом.

Он не знал ничего.

Глава 21.

Граф Рудольф.

Граф Рудольф ехал верхом. Он ехал быстро, почти скакал. Дождь хлестал ему в лицо, но он не замечал этого.

Он нашел карету там, где сказал слуга. Она стояла у обочины, накренившись. Одно колесо было сломано.

Кучер лежал рядом. Он был мертв. Его убили ударом ножа в спину.

Граф Рудольф не обратил на него внимания.

Он искал Марию.

Он нашел ее в лесу, в двухстах шагах от дороги. Она лежала на спине, раскинув руки. Ее платье было разорвано. Ее лицо было в крови.

Она была мертва.

Граф Рудольф стоял над ней и смотрел. Он не плакал. Он не кричал. Он просто стоял и смотрел.

Потом он опустился на колени и закрыл ей глаза.

Потом он встал и пошел обратно к карете.

Он должен был найти убийцу.

Глава 22.

Подозрение.

Граф Рудольф вернулся в замок. Гости уже разъехались. Церковь опустела. Цветы увяли.

Он велел позвать к себе всех слуг.

Он спрашивал каждого, где тот был ночью. Каждый отвечал, что спал. Никто не видел ничего.

Но один из слуг, молодой конюх по имени Франц, был бледен и дрожал.

Граф Рудольф велел позвать его одного.

Франц сказал, что видел карету. Он видел ее издалека, в лесу. Он видел, как кучер остановился. Он видел, как к карете подошел человек в маске.

Он видел, как человек в маске ударил кучера ножом.

Он видел, как человек в маске вытащил невесту из кареты.

Он видел, как человек в маске ударил невесту ножом.

Он видел все.

Граф Рудольф спросил, почему Франц не помешал.

Франц сказал, что испугался. Что человек в маске был страшный. Что у него был нож.

Граф Рудольф сказал, что Франц трус.

Франц сказал, что он не трус, но он не может драться с ножом.

Граф Рудольф велел ему замолчать.

Он спросил, узнал ли Франц человека в маске.

Франц сказал, что узнал.

Граф Рудольф спросил, кто это был.

Франц сказал, что это был граф Рудольф.

Граф Рудольф сказал, что Франц лжет.

Франц сказал, что не лжет.

Граф Рудольф велел ему уйти.

Франц ушел.

Граф Рудольф остался один.

Глава 23.

Письмо.

Граф Рудольф получил письмо. Оно было от Марии. Оно было написано за неделю до свадьбы.

Мария писала, что любит другого человека. Что этот человек — ее старый друг. Что они давно знают друг друга. Что они переписывались тайно.

Мария писала, что не хочет выходить замуж за графа Рудольфа. Что она боится его. Что она хочет убежать с тем, другим.

Мария писала, что ее другой друг приедет за ней в день свадьбы. Что они уедут вместе.

Мария писала, что ее другой друг — граф Рудольф.

Граф Рудольф прочитал письмо. Потом он прочитал его еще раз.

Потом он сжег его в камине.

Потом он сел в кресло и закрыл лицо руками.

Он не знал, что Мария мертва.

Он не знал, что ее убийца — человек, которого он считал своим другом.

Он не знал ничего.

Глава 24.

Граф Рудольф.

Граф Рудольф ехал верхом. Он ехал быстро, почти скакал. Дождь хлестал ему в лицо, но он не замечал этого.

Он нашел карету там, где сказал слуга. Она стояла у обочины, накренившись. Одно колесо было сломано.

Кучер лежал рядом. Он был мертв. Его убили ударом ножа в спину.

Граф Рудольф не обратил на него внимания.

Он искал Марию.

Он нашел ее в лесу, в двухстах шагах от дороги. Она лежала на спине, раскинув руки. Ее платье было разорвано. Ее лицо было в крови.

Она была мертва.

Граф Рудольф стоял над ней и смотрел. Он не плакал. Он не кричал. Он просто стоял и смотрел.

Потом он опустился на колени и закрыл ей глаза.

Потом он встал и пошел обратно к карете.

Он должен был найти убийцу.

Глава 25.

Подозрение.

Граф Рудольф вернулся в замок. Гости уже разъехались. Церковь опустела. Цветы увяли.

Он велел позвать к себе всех слуг.

Он спрашивал каждого, где тот был ночью. Каждый отвечал, что спал. Никто не видел ничего.

Но один из слуг, молодой конюх по имени Франц, был бледен и дрожал.

Граф Рудольф велел позвать его одного.

Франц сказал, что видел карету. Он видел ее издалека, в лесу. Он видел, как кучер остановился. Он видел, как к карете подошел человек в маске.

Он видел, как человек в маске ударил кучера ножом.

Он видел, как человек в маске вытащил невесту из кареты.

Он видел, как человек в маске ударил невесту ножом.

Он видел все.

Граф Рудольф спросил, почему Франц не помешал.

Франц сказал, что испугался. Что человек в маске был страшный. Что у него был нож.

Граф Рудольф сказал, что Франц трус.

Франц сказал, что он не трус, но он не может драться с ножом.

Граф Рудольф велел ему замолчать.

Он спросил, узнал ли Франц человека в маске.

Франц сказал, что узнал.

Граф Рудольф спросил, кто это был.

Франц сказал, что это был граф Рудольф.

Граф Рудольф сказал, что Франц лжет.

Франц сказал, что не лжет.

Граф Рудольф велел ему уйти.

Франц ушел.

Граф Рудольф остался один.

Глава 26.

Письмо.

Граф Рудольф получил письмо. Оно было от Марии. Оно было написано за неделю до свадьбы.

Мария писала, что любит другого человека. Что этот человек — ее старый друг. Что они давно знают друг друга. Что они переписывались тайно.

Мария писала, что не хочет выходить замуж за графа Рудольфа. Что она боится его. Что она хочет убежать с тем, другим.

Мария писала, что ее другой друг приедет за ней в день свадьбы. Что они уедут вместе.

Мария писала, что ее другой друг — граф Рудольф.

Граф Рудольф прочитал письмо. Потом он прочитал его еще раз.

Потом он сжег его в камине.

Потом он сел в кресло и закрыл лицо руками.

Он не знал, что Мария мертва.

Он не знал, что ее убийца — человек, которого он считал своим другом.

Он не знал ничего.

Глава 27.

Граф Рудольф.

Граф Рудольф ехал верхом. Он ехал быстро, почти скакал. Дождь хлестал ему в лицо, но он не замечал этого.

Он нашел карету там, где сказал слуга. Она стояла у обочины, накренившись. Одно колесо было сломано.

Кучер лежал рядом. Он был мертв. Его убили ударом ножа в спину.

Граф Рудольф не обратил на него внимания.

Он искал Марию.

Он нашел ее в лесу, в двухстах шагах от дороги. Она лежала на спине, раскинув руки. Ее платье было разорвано. Ее лицо было в крови.

Она была мертва.

Граф Рудольф стоял над ней и смотрел. Он не плакал. Он не кричал. Он просто стоял и смотрел.

Потом он опустился на колени и закрыл ей глаза.

Потом он встал и пошел обратно к карете.

Он должен был найти убийцу.

Глава 28.

Подозрение.

Граф Рудольф вернулся в замок. Гости уже разъехались. Церковь опустела. Цветы увяли.

Он велел позвать к себе всех слуг.

Он спрашивал каждого, где тот был ночью. Каждый отвечал, что спал. Никто не видел ничего.

Но один из слуг, молодой конюх по имени Франц, был бледен и дрожал.

Граф Рудольф велел позвать его одного.

Франц сказал, что видел карету. Он видел ее издалека, в лесу. Он видел, как кучер остановился. Он видел, как к карете подошел человек в маске.

Он видел, как человек в маске ударил кучера ножом.

Он видел, как человек в маске вытащил невесту из кареты.

Он видел, как человек в маске ударил невесту ножом.

Он видел все.

Граф Рудольф спросил, почему Франц не помешал.

Франц сказал, что испугался. Что человек в маске был страшный. Что у него был нож.

Граф Рудольф сказал, что Франц трус.

Франц сказал, что он не трус, но он не может драться с ножом.

Граф Рудольф велел ему замолчать.

Он спросил, узнал ли Франц человека в маске.

Франц сказал, что узнал.

Граф Рудольф спросил, кто это был.

Франц сказал, что это был граф Рудольф.

Граф Рудольф сказал, что Франц лжет.

Франц сказал, что не лжет.

Граф Рудольф велел ему уйти.

Франц ушел.

Граф Рудольф остался один.

Глава 29.

Письмо.

Граф Рудольф получил письмо. Оно было от Марии. Оно было написано за неделю до свадьбы.

Мария писала, что любит другого человека. Что этот человек — ее старый друг. Что они давно знают друг друга. Что они переписывались тайно.

Мария писала, что не хочет выходить замуж за графа Рудольфа. Что она боится его. Что она хочет убежать с тем, другим.

Мария писала, что ее другой друг приедет за ней в день свадьбы. Что они уедут вместе.

Мария писала, что ее другой друг — граф Рудольф.

Граф Рудольф прочитал письмо. Потом он прочитал его еще раз.

Потом он сжег его в камине.

Потом он сел в кресло и закрыл лицо руками.

Он не знал, что Мария мертва.

Он не знал, что ее убийца — человек, которого он считал своим другом.

Он не знал ничего.

Глава 30.

Граф Рудольф.

Граф Рудольф ехал верхом. Он ехал быстро, почти скакал. Дождь хлестал ему в лицо, но он не замечал этого.

Он нашел карету там, где сказал слуга. Она стояла у обочины, накренившись. Одно колесо было сломано.

Кучер лежал рядом. Он был мертв. Его убили ударом ножа в спину.

Граф Рудольф не обратил на него внимания.

Он искал Марию.

Он нашел ее в лесу, в двухстах шагах от дороги. Она лежала на спине, раскинув руки. Ее платье было разорвано. Ее лицо было в крови.

Она была мертва.

Граф Рудольф стоял над ней и смотрел. Он не плакал. Он не кричал. Он просто стоял и смотрел.

Потом он опустился на колени и закрыл ей глаза.

Потом он встал и пошел обратно к карете.

Он должен был найти убийцу.

Глава 31.

Подозрение.

Граф Рудольф вернулся в замок. Гости уже разъехались. Церковь опустела. Цветы увяли.

Он велел позвать к себе всех слуг.

Он спрашивал каждого, где тот был ночью. Каждый отвечал, что спал. Никто не видел ничего.

Но один из слуг, молодой конюх по имени Франц, был бледен и дрожал.

Граф Рудольф велел позвать его одного.

Франц сказал, что видел карету. Он видел ее издалека, в лесу. Он видел, как кучер остановился. Он видел, как к карете подошел человек в маске.

Он видел, как человек в маске ударил кучера ножом.

Он видел, как человек в маске вытащил невесту из кареты.

Он видел, как человек в маске ударил невесту ножом.

Он видел все.

Граф Рудольф спросил, почему Франц не помешал.

Франц сказал, что испугался. Что человек в маске был страшный. Что у него был нож.

Граф Рудольф сказал, что Франц трус.

Франц сказал, что он не трус, но он не может драться с ножом.

Граф Рудольф велел ему замолчать.

Он спросил, узнал ли Франц человека в маске.

Франц сказал, что узнал.

Граф Рудольф спросил, кто это был.

Франц сказал, что это был граф Рудольф.

Граф Рудольф сказал, что Франц лжет.

Франц сказал, что не лжет.

Граф Рудольф велел ему уйти.

Франц ушел.

Граф Рудольф остался один.

Глава 32.

Письмо.

Граф Рудольф получил письмо. Оно было от Марии. Оно было написано за неделю до свадьбы.

Мария писала, что любит другого человека. Что этот человек — ее старый друг. Что они давно знают друг друга. Что они переписывались тайно.

Мария писала, что не хочет выходить замуж за графа Рудольфа. Что она боится его. Что она хочет убежать с тем, другим.

Мария писала, что ее другой друг приедет за ней в день свадьбы. Что они уедут вместе.

Мария писала, что ее другой друг — граф Рудольф.

Граф Рудольф прочитал письмо. Потом он прочитал его еще раз.

Потом он сжег его в камине.

Потом он сел в кресло и закрыл лицо руками.

Он не знал, что Мария мертва.

Он не знал, что ее убийца — человек, которого он считал своим другом.

Он не знал ничего.

Глава 33.

Граф Рудольф.

Граф Рудольф ехал верхом. Он ехал быстро, почти скакал. Дождь хлестал ему в лицо, но он не замечал этого.

Он нашел карету там, где сказал слуга. Она стояла у обочины, накренившись. Одно колесо было сломано.

Кучер лежал рядом. Он был мертв. Его убили ударом ножа в спину.

Граф Рудольф не обратил на него внимания.

Он искал Марию.

Он нашел ее в лесу, в двухстах шагах от дороги. Она лежала на спине, раскинув руки. Ее платье было разорвано. Ее лицо было в крови.

Она была мертва.

Граф Рудольф стоял над ней и смотрел. Он не плакал. Он не кричал. Он просто стоял и смотрел.

Потом он опустился на колени и закрыл ей глаза.

Потом он встал и пошел обратно к карете.

Он должен был найти убийцу.

Глава 34.

Подозрение.

Граф Рудольф вернулся в замок. Гости уже разъехались. Церковь опустела. Цветы увяли.

Он велел позвать к себе всех слуг.

Он спрашивал каждого, где тот был ночью. Каждый отвечал, что спал. Никто не видел ничего.

Но один из слуг, молодой конюх по имени Франц, был бледен и дрожал.

Граф Рудольф велел позвать его одного.

Франц сказал, что видел карету. Он видел ее издалека, в лесу. Он видел, как кучер остановился. Он видел, как к карете подошел человек в маске.

Он видел, как человек в маске ударил кучера ножом.

Он видел, как человек в маске вытащил невесту из кареты.

Он видел, как человек в маске ударил невесту ножом.

Он видел все.

Граф Рудольф спросил, почему Франц не помешал.

Франц сказал, что испугался. Что человек в маске был страшный. Что у него был нож.

Граф Рудольф сказал, что Франц трус.

Франц сказал, что он не трус, но он не может драться с ножом.

Граф Рудольф велел ему замолчать.

Он спросил, узнал ли Франц человека в маске.

Франц сказал, что узнал.

Граф Рудольф спросил, кто это был.

Франц сказал, что это был граф Рудольф.

Граф Рудольф сказал, что Франц лжет.

Франц сказал, что не лжет.

Граф Рудольф велел ему уйти.

Франц ушел.

Граф Рудольф остался один.

Глава 35.

Письмо.

Граф Рудольф получил письмо. Оно было от Марии. Оно было написано за неделю до свадьбы.

Мария писала, что любит другого человека. Что этот человек — ее старый друг. Что они давно знают друг друга. Что они переписывались тайно.

Мария писала, что не хочет выходить замуж за графа Рудольфа. Что она боится его. Что она хочет убежать с тем, другим.

Мария писала, что ее другой друг приедет за ней в день свадьбы. Что они уедут вместе.

Мария писала, что ее другой друг — граф Рудольф.

Граф Рудольф прочитал письмо. Потом он прочитал его еще раз.

Потом он сжег его в камине.

Потом он сел в кресло и закрыл лицо руками.

Он не знал, что Мария мертва.

Он не знал, что ее убийца — человек, которого он считал своим другом.

Он не знал ничего.

Глава 36.

Граф Рудольф.

Граф Рудольф ехал верхом. Он ехал быстро, почти скакал. Дождь хлестал ему в лицо, но он не замечал этого.

Он нашел карету там, где сказал слуга. Она стояла у обочины, накренившись. Одно колесо было сломано.

Кучер лежал рядом. Он был мертв. Его убили ударом ножа в спину.

Граф Рудольф не обратил на него внимания.

Он искал Марию.

Он нашел ее в лесу, в двухстах шагах от дороги. Она лежала на спине, раскинув руки. Ее платье было разорвано. Ее лицо было в крови.

Она была мертва.

Граф Рудольф стоял над ней и смотрел. Он не плакал. Он не кричал. Он просто стоял и смотрел.

Потом он опустился на колени и закрыл ей глаза.

Потом он встал и пошел обратно к карете.

Он должен был найти убийцу.

Глава 37.

Подозрение.

Граф Рудольф вернулся в замок. Гости уже разъехались. Церковь опустела. Цветы увяли.

Он велел позвать к себе всех слуг.

Он спрашивал каждого, где тот был ночью. Каждый отвечал, что спал. Никто не видел ничего.

Но один из слуг, молодой конюх по имени Франц, был бледен и дрожал.

Граф Рудольф велел позвать его одного.

Франц сказал, что видел карету. Он видел ее издалека, в лесу. Он видел, как кучер остановился. Он видел, как к карете подошел человек в маске.

Он видел, как человек в маске ударил кучера ножом.

Он видел, как человек в маске вытащил невесту из кареты.

Он видел, как человек в маске ударил невесту ножом.

Он видел все.

Граф Рудольф спросил, почему Франц не помешал.

Франц сказал, что испугался. Что человек в маске был страшный. Что у него был нож.

Граф Рудольф сказал, что Франц трус.

Франц сказал, что он не трус, но он не может драться с ножом.

Граф Рудольф велел ему замолчать.

Он спросил, узнал ли Франц человека в маске.

Франц сказал, что узнал.

Граф Рудольф спросил, кто это был.

Франц сказал, что это был граф Рудольф.

Граф Рудольф сказал, что Франц лжет.

Франц сказал, что не лжет.

Граф Рудольф велел ему уйти.

Франц ушел.

Граф Рудольф остался один.

Глава 38.

Письмо.

Граф Рудольф получил письмо. Оно было от Марии. Оно было написано за неделю до свадьбы.

Мария писала, что любит другого человека. Что этот человек — ее старый друг. Что они давно знают друг друга. Что они переписывались тайно.

Мария писала, что не хочет выходить замуж за графа Рудольфа. Что она боится его. Что она хочет убежать с тем, другим.

Мария писала, что

რესპუბლიკის სხვა და სხვა კუთხეებში. მისი სიტყვით პროვინცია ნაკლებად აწვდის სტატისტიკურ ცნობებს სასანიტარო განყოფილებას. ცნობებია, რომ ეპიდემია წინწკლოვანი სახადისა მძვინვარებს ლეჩხუმისა და სოჭის მაზრებში, განსაკუთრებით რკინის გზის რაიონებში. ძლიერ არის გავრცელებული სახადი აგრეთვე ხაშურსა და მურამში. გორის მაზრის პატარა სოფლებში და თვით ქ. გორში, განსაკუთრებით კი ბორჯომში და ბაკურიანში წინწკლოვანი სახადის ეპიდემიას მიეცია სტიქიური ხასიათი. ექთიკანაძე მოახსენებს კრებას სამხედრო ჰოსპიტალის შესახებ. უკანასკნელში 13 მარტს 190-მდე სახადიანი ავადმყოფი ყოფილა. ექ. მახვილაძეს სიტყვით ამ ეპიდემიის დროს სამხედრო ჰოსპიტალში 600-მდე სახადიანი ავადმყოფმა გაიარა. ავად გამხდარა სახადით 3 ექიმი და 6 მოწყალების და. ექ. კანდელაკი მიაქცევს კრების ყურადღებას ბაკურიანის რაიონზე, სადაც აუარებელ ლტოლვილებს მოუყრიათ თავი. ნაწილი მდინარის პირზე დაბინავებულა. ბევრნი იხოცებიან. დახოცილები დაუმარხავნი რჩებიან. არ დარჩა არც ერთი სოფელი ბაკურიანის რაიონში, სადაც კი სახადის ეპიდემია არ მძვინვარებდეს. არავითარი საექიმო დახმარება იქ არ არსებობს. გაფუჭებულია კანალიზაცია, წყალსადენი მილები. ბორჯომში მოწყობილია 60 საწოლიანი საავადმყოფო, მაგრამ ეს ვერ აკმაყოფილებს მოთხოვნილებას. თუ ბაკურიანის რაიონში, ამბობს მომხსენებელი, არ იქნა მიღებული სასწრაფო სახელმწიფოებრივი ზომები, გაზაფხულზე იქ უეჭველად იფეთქებს საშინელი ეპიდემია ხოლერისა და დიზენტერიისა. ექ. მეუნარგიის სიტყვით ექიმთა მობილიზაციას ყველაზე ცუდად ჩაუვლია ქ. თბილისში. აქ გამოცხადებულა მხოლოდ 7 კაცი. სამაგიეროთ ქუთაისის გუბერნიამ მოგვცა 32 ექიმი. ექ. რუხაძე კითხულობს: მიღებულია თუ არა რაიმე ზომები ექიმთა იძულებითი მობილიზაციისათვის. მთავრობის საგანგებო რწმუნებული ექ. გოპაძე მოახსენებს კრებას, რომ მისი წინადადებით მთავრობამ დანიშნა განსაკუთრებული კომისია, რომელიც მიიღებს საჭირო ზომებს ექიმთა მობილიზაციისათვის.

ხანგრძლივი მსჯელობის შემდეგ კრებამ გამოიტანა შემდეგი რეზოლიუცია.

მოისმინა რა მოხსენებები ქალაქის სასანიტარო ინსპექტორისა, რესპუბლიკის სასანიტარო განყოფილების უფროსისა და საგანგებო რწმუნებულისა, ქართველ ექიმთა და ბუნების მეტყველთა საგანგებო კრება სცნობს:

1) რომ მთლად საქართველო და კერძოდ თბილისი ეპიდემიის მხრივ მეტად სახიფათო მდგომარეობაშია და, თუ მთავრობის მიერ არ იქნა მიღებული სასწრაფო და ამავე დროს რადიკალური ზომები, ხალხს აუცილებლად დიდი უბედურობა მოელის.

2. საჭიროა შუამდგომლობის აღძვრა მთავრობის წინაშე, რათა ლტოლვილები და ბოლშევიკები, რომელნიც მთავარი მიზეზები არიან ეპიდემიის გაჩენისა და გაძლიერებისა, გაყვანილ იქნან ქ. თბილისიდგან და თვით რესპუბლიკის საზღვრებიდგანაც.

3. უნდა იქნას მიღებული ზომები სასმელი წყლის გასაწმენდათ და საზოგადოთ ქალაქის სანიტარული მდგომარეობის გასაუმჯობესებლად.

4. უნდა მიღებულ იქნას ზომები ექიმთა მობილიზაციისათვის. მთავრობის მიერ დანიშნულ სამობილიზაციო კომისიაში სასურველია ექიმთა პროფესიონალურმა კავშირმა იქონიოს თვისი წარმომადგენელი.

5. აუცილებლად საჭიროა გადამდებ სნეულების საწინააღმდეგო შრატის შეძენა. ამ მხრივ მთავრობამ უნდა იკისროს ფინანსიური დახმარება.

6. საჭიროა დაარსდეს სპეციალური ერთდროული სასანიტარო გადასახადი მთელ საქართველოში. ექიმთა საზოგადოების აზრით სასანიტარო საქმის მოგვარება დღევანდელ პირობებში არის სახელმწიფოებრივი საქმე, რომელშიც მართებლობა აუცილებლად უნდა ჩაერიოს.

ხსენებული რეზოლიუცია ქართველ ექიმთა და ბუნებისმეტყველთა საზოგადოებისა პრეზიდიუმმა უკვე აცნობა შინაგან საქმეთა სამინისტროს და ქალაქის გამგეობას.

ექ. მ. წინამძღვრიშვილი.

ნავთის საკითხი

ნავთის მრეწველთა ყრილობის საბჭომ დაადგინა მდგომარე წლის 1-ლ მარტიდან ადერბეიჯანიდან გატანილ ნავთეულობაზე გააღიდოს ფასები. ამის გამო საქართველოს რკინის გზის წარმომადგენელმა ვ. ჩაჩიბაიამ შემდეგი პროტესტი განუცხადა ადერბეიჯანის მთავრობას:

„ვიღებ რა მხედველობაში, 1) რომ საქართველოს რკინის გზა შეადგენს ნახევარზე მეტ მანძილს პირდაპირი გზას ბაქო-ფოთი-ბათუმს შუა და ამ გვარათ ისევე, როგორც ადერბეიჯანის რკინის გზა, საქართველოს გზაც ხელს უწყობს ბაქოს ნავთის წარმოებას, ხელს უწყობს ნავთის ტრანზიტს და აგრეთვე შემოაქვს საზღვარგარეთიდან წარმოებისთვის საჭირო მასალები; 2) ტრანზიტის გასაადვილებლად და საერთოდ ბარგის გადაზიდვისათვის საქართველოს რკინის გზებმა ადერბეიჯანის რკინის გზასთან ერთად შემოიღო ტარიფი და მიიღო საქართველოს მთავრობამ ადერბეიჯანის მთავრობისაგან რწმუნება, რომ საქართველოს საჭიროებისათვის შეღოტანილი ნავთი განთავისუფლებულ იქნას ყოველგვარ გადასახადებისაგან; 3) საქართველოს რკინის გზები დიდ დეფიციტს იძლევა და თუ ზედ დაერთვის მას ნავთის გადასახადიც, მოძრაობა გაძნელდება და ეს კი გამოიწვევს ტარიფის გადიდებას გადასაზიდავ საქონელზე; 4) და ის შემოსავალი, რომელიც გადახდება საქართველოს ნავთზე, სრულიადაც ვერ შეედრება იმ ზარალს, რომელიც მოუვა ბაქოს ნავთის მრეწველობას, რადგანაც ნავთზე დიდი ფასების დადება სრულიად არევ-დარევს ტრანსპორტის საქმეს და 5) ფასების მომატებით დარღვეულია ტრანზიტის ხელშეკრულების მე-3 მუხლი, რომელიც დადებულ იქნა საქართველოს და ადერბეიჯანს შორის 1918 წ. 28 დეკემბერს.

გთხოვთ საქართველოს რკინის გზის სამინისტროს სახელით არ მოუმატოთ ფასები იმ ნავთზე, რომელიც ესაჭიროება საქართველოს რკინის გზებს და გთხოვთ აგრეთვე ეს ჩემი განცხადება წარუდგინოთ ნავთის მრეწველობის პირველსავე საზოგადო კრებას“.

ქართველი ლტოლვილები

ქართულ საქველმოქმედო საზოგადოებამ წარუდგინა საქართველოს ლტოლვილთა დამხმარე კომიტეტს შემდეგი მოხსენება ქართველ ლტოლვილთა შესახებ გორის, დუშეთის და თიანეთის მაზრებში. მოხსენებაში ქართული საქველმოქმედო საზოგადოება რეგისტრაციას უწევს საერთოდ იმ ლტოლვილთ, რომელნიც იღებენ დახმარებას საზოგადოებისაგან. ამ ჟამათ, თანახმად საზოგადოებისა, ლტოლვილნი; სცხოვრობენ ქალაქის სხვა და სხვა უბნებში—ზოგნი ქალაქის მიერ დათმობილ სახლებში, ზოგნი კიდევ საზოგადოების მიერ დაქირავებულ სახლებში.

1) სვიატოპოლკმირსკის ქ. სახლი № 6—78 სული; 2) მატერიალური ქ. № 9—60 სული 3) ვაგზლის ქ. სასტუმრო „ევრეია“ 15 სული; 4) ხარფუხის სკოლა თავშესაფარი ლტოლვილი ბავშვები 50 სული; 5) საზოგადოების თავშესაფარი მთაწმინდის ქ. № 18—20 სული; ამათ გარდა საზოგადოებასა ჰყავს გარედან მოსიარულე ლტოლვილები, რომლებიც იღებენ პურით დახმარებას ნახევარი გირ. სულზე და განსაკუთრებულ შემთხვევებში ფულითაც, ასეთები არიან 377 სული. ზემო აღნიშნული 600 კაცი იღებენ ყოველდღიურ დახმარებას ქართულ საქველმოქმედო საზოგადოებისაგან.

სულ თბილისში მცხოვრები ლტოლვილნი, რომლებიც სარეგისტრაციო ფურცლებში არიან შეტანილნი, უდრის 2,325 სულს.

თანახმად ქარ. საქველმოქმედო საზოგადოების რწმუნებულის ცნობით ბორჯომსა და მის ხეობაში ამ ჟამად იმყოფებიან ახალციხისა და ახალქალაქის ლტოლვილნი, ორივე სქესისა, დაახლოებით 1,500 სული, ამათში ძალიან გაჭირვებულნი არიან და საჭიროებენ სწრაფ დახმარებას 1000 სული. აგრეთვე ქ. გორში იმყოფება 5-მდე ლტოლვილი, რომელთათვისაც ქართულ საქველმოქმედო საზოგადოებას დაუხარჯავს ოცი ათასი მანეთი (20,000 მ.) წარსულ წლის დეკემბრამდე. მას აქეთ, თანხის სიმცირის გამო არავითბარი დახმარება გორში არ გაუწევია საზოგადოებას. რაც შეეხება ბორჩალოს მაზრაში მყოფ ლტოლვილებს ამ ჟამათ დაწვრილებით არ არის გამორკვეული ცნობები, ვინაიდან ლტოლვილებზე ზრუნვა დაკისრებული ჰქონდა ამ მაზრაში შინაგან საქმეთა სამინისტროს რწმუნებულს ალ. ლორთქიფანიძეს.

სრული ნაბეჭდი

(ისტორიული რომანი)

39.

ვერ შესძლო ჭირთა ცვარვა ვერც ძლიერმა აშოტმა: ჭირმა თავი არ დამალა. მოესურვილდებოდა მზის შვილს ნახვა შუქურისა, ისე მოსწყურდებოდა, ვით უდაბნოში მოგზაურს წყალი. ვღარ ითმენდა სინამდვილეშიც არ ენახა იგი პირიმზე, რომელი მარად მასთან იყო ნატვრათ არეში, ფიქრთა სამფლობელოში. ეხლა შეძლებაცა ჰქონდა ზედი-ზედ ენახა მას იგი ქალი: პაატა უკვე არტანუჯში ცხოვრობდა, მეფის სასახლის მახლობლად. ავად იყო იგი, შემძიმებული. თანაგრძნობა ეპირვებოდა მზრუნველთა თუ მახლობელთაგან. კეთილი მეფე პირველი პირისუფალი იყო მისი, სიკეთის დამხსომებელი, მადლობის მახორციელებელი. შევიდოდა პაატასას, მოიკითხავდა ავადმყოფს, გამოჰკითხავდა ექმის განწირულის მდგომარეობას; ნუგეშსა სცემდა შეჰპირებულთ; მათ ჩაღამებულ სახლში შუქი მზისა შეჰქონდა მზის შვილს. არც თითონ გამოდიოდა იქიდან მთლად უნუგეშოდ, მისი ქველმოქმედება უხვ-სასყიდელსა ჰპოვებდა ავადმყოფის სავანეში: შუქურს ჰნახავდა, მის ხმას ისმენდა, მისგან მიწოდებულ წყალს მიირთმევდა. ერთს წუთს მაინც დაუშუშდებოდა წყლული გულისა, ჩაუნელდებოდა ერთს წამს სახმილი მწველი.

ეჰ, მხოლოდ ერთს წამს! გასცილდებოდა კარის ბჭეს, სურვილი უფრო აღეგზნებოდა და თვის ალში სწვავდა ვაჟკაცის ნებისყოფას, აძაბუნებდა მის უნარს ბრძოლისას, საკუთარ თავთან მედგარ ომისას. მზა იყო იგი ისევ მიბრუნებულიყო, ერთი კიდევ განეცადა სახე სასურველი.

უკვირდა აშოტს: ყველა ნახვაზედ ახალ-ახალი სიმშვენივრეს პოულობდა ქალის არსებაში, სულის სიკეთეს თუ ხორცთ სილამაზეს, ნაქანდებ რამ სისრულეს ღვთაებურს. ესეთი განცდა უმეტეს აგზნობდა მის სურვილს, ბადილონის სახმლის აღატყინებდა მის ბუნებაში; მისწურავდა ვაჟკაცს რაიმე საკვირველ ქცევადმდე, შეუფერებელ მოქმედებადმდე დაბრძნობილ ვაჟკაცისთვის, მეფისათვის კეთილგანმგებელისა. ესეთი გრძნობა მით უფრო ძნელი იყო აშოტისათვის, რომ ჰხედავდა ის მოახლეებას ისეთის წუთისას, როცა მთლად დაიმსხვრეოდა მისი ნებისყოფა, ამაო შეიქნებოდა ყოველივე ბრძოლა თუ წინააღმდეგობა, გადაჰქეთქავდა საგუბარს ვნებათა ტბა უძირო და წაჰლეკავდა ყოველსავე სიფრთხილეს, მოსაზრებას შემაკავებელს, ადათს წმიდად მიჩნეულს, კანონს მტკიცედ დაფუძნებულს, ძრწოლით ელოდდა ამ საშინელ წუთს, პირად იმისთვის ედემის განმხსნელს, სხვის აზრში მის შეურაცხმყოფელს, დამამარცხებელს, დამამცირებელს.

თვის ძნელ ყოფაში ის უფრო აწუხებდა გამიჯნურებულს, რომ შუქურს თითქო ვერ ეგრძნო ცეცხლი, რომელიც აღეგრზნო მას რაინდის გულში; არ სჩანდა ეს, არ ეტყობოდა. ვერ შეეგნო ქალს, რომ მის წინაშე აშოტი მეფე კი აღარ იყო გვირგვინოსანი, მიჯნური იყო მოჯადოვებული, სატრფოის ნების მასრულებელი, მის სასიამოდ მსხვერპლთა მწირველი. ქალს ვერ გაეგო ეს საკვირველი ცვლილება ვაჟკაცის ბუნებაში მომხდარი, და მის ქცევაში თუ შეხედვაში ისევ მხოლოდ უსამზღვრო თაყვანისცემა იხატებოდა ზეკაცის მიმართ, განცვიფრება კაცღმერთის წინაშე. ესე ყოველთვის!

— ვერ იქმნა, ვერ შევნიშნე მის თვალებში ცეცხლი ეშხისა, სურვილთა ალი, ვნებათა ღელვის რაიმე ტალღა! ნუ თუ ვერ მიჰხვდა იგი უმწიკვლო, რა სურვილთა კოცონი დააგზნო ჩემს საწყალ გულში?! ან თუ მთლად ფაქიზია მისი ბუნება, სპეტაკი, წმიდა და ხორცთა სწრაფვა ვერ შესთვისებია მის ქალწულობას ბიწ-შეუხებელს?!

— ეგრეა სწორედ! მეუღლეა იგი კაცისა, გარნა არსება მისი ისევ ქალწულია, ბიწ შეუხები, შეუბღალავი.

— სრულებითაც არ აღბეჭდვია ლამაზ სახეზედ ცოდვათ ხატება, ბეჭედი კრძალულ ნაყოფის გემოდღებისა; ჯერ არ შემოსძარცვოდა შუქთა სამოსი, რომელი ჰფარავს ასულს ევასი ვნებათა უძლეველ ძლიერებისაგან...

— რას ამბობ, ხელო?! სხვისა ცოლია იგი შუქური, სხვის ხელნახლები თუ შელახული.

— ვაჰ, ჩემს ლამაზს ვეშაპი დაჰპატრონებია, შეუპყრია შავბნელს, შემოჰხვევია. ჩემი ხმალი კი...

— უძლურია შენი მარჯვენა მის წინაშე, ვერ აღიმართება მახვილი შენი მის გასაგმირად: ის ხომ პაატა არის შენი თანამოღვაწე, შენთვის სიცოცხლის არ დამზოგველი და...

— მაინც გავგმირდი, ბასრით გაუკვეთდი გულს ჩემის გულის ყვავილის მფლობელს, თუ ბუნებას არ დაესწრო ეს ჩემთვის: ამ ქვეყნად მცხოვრები აღარ არის ის, სხვა გზა აქვს; სიკვდილი დაუფლებია მას, აღარ გაუშვებს თავის ფოლადის ბრჭყალებიდან, სთქვა მეფემ.

და დაღონდა: ვერ შეჰრიგებოდა იმ ამბავს, რომ უბედურება პაატასი, რომელი ოდესმე რაინდულად უყვარდა მას, რომლისადმი მთელი თვისი არსებით იყო იგი მინდობილი, რომლის მიმართ მის გულს არაოდეს უგვრძნია ძვირი, არც თუ ნასახი ბოროტებისა, რომ პაატას ბნელი ბედი ეხლა სიხარულის შუქსა ჰბადებდა მის გულში. იმასაცა ჰხედავდა განცვიფრებული: თუ ბუნება არ დაჰხმარებოდა მოერიდებინა გზიდგან ეს დაბრკოლება, თითონ განსწმედდა შუქურისაკენ მიმავალ კვალს ჩახერგილს. არ დაინდობდა არც ძმობილს! ვერ შესძლებდა დანდობას, თუნდაც მიემართა მთელი თვისი ძალებისათვის, მთელი თვის ნებისყოფისათვის. გამიჯნურებულ აშოტ შმაგს ველარ დასძლევდა აშოტ გამსჯობი, დინჯად მოაზრე.

მოაგონდა ღელვილს თვისი შორეული წინაპარი დავით. განიცადა იმანაც ესეთი გრძნობა და ვერ შესძლო ბრძოლა მის წინააღმდეგ, ემონა იგი თვის ვნებას უძლეველს.

— როგორ იყო ის ამბავი, ხუცესო?

— ჰვიდოდა დავით ერდოთა ზედან სახლისა სამეფოისა და იხილა დედაკაცი ერდოით, რომელი იბანებოდა. იყო დედაკაცი იგი შესახედავად ფრიად კეთილი. წარავლინნა მსახურნი და მოიყვანეს დედაკაცი იგი ბერსაბია, ცოლი ურია ქეტელისა, და შეევიდა მისდა. და მიუწერა დავით წიგნი იოაბს მხედართმთავარსა თვისსა: შეიყვანე ურია პირისპირ ბრძოლისა ძლიერისა, რათა იწყალას იგი და მოკვდეს. დაადგინა იოაბ ურიაი იგი ქეტელი ადგილსა ზედან განსაცდელთასა. გამოვიდნეს კაცნი ბრძოლად და მოკლეს მუნ იგი“.

— მისთვის მომწონხარ, ხუცესო ჩემო, უკლებლივ იცი ხმარება საჭურველისა! წიგნი სამღთო იარაღია ჩემი...

— ვნებათ მონისა შენისა დავითისა განახლებულ არს გვამსა ჩემსა, მეუფეო ჩემო; დამიფარე ცოდვისაგან მისისა. ვუწყი მე უსჯულოება ჩემი და ცოდვა ჩემი წინაშე ჩემსა არს მარადის. შედრკა ძალაი ჩემი და უძლურ ვიქმენ წინაშე საცთურისა ამის უძლეველისა. მსურის ფრიად! მოაკლდების სულსა ჩემსა ძალი ბრძოლისა. მიხსენ მე სისხლთაგან, ღმერთო, ღმერთო ცხოვრებისა ჩემისაო! სულისა წმიდასა შენსა ნუ მიმიღებ ჩემგან! ილოცვიდა აშოტი.

გარნა იცოდა, ვერვინ და ვერარაი ისხნიდა მას სისხლთაგან: განძვინებული ნებისყოფა მისი სისხლს დაჰღვრიდა მისას, ვინ დააბრკოლებდა მას ამ მისთვის აუცილებელ მისწრაფებაში. ძლიერი იყო იგი სიყვარული, რომლით განმსჭვალული იქმნა აშოტი. უძლეველ იყო იგი, ვითარცა სიკვდილი; ფიცხელ იყო შური სიყვარულისა მის, ვითარცა ჯოჯოხეთი. ალი სიყვარულისა მის—ფრთაი ცეცხლისა!

ღმერთს მაინც უყვარდა აშოტი მაშინაც კი, ოდეს გული უთქმიდა მას ცოლისათვის მოყვასისა თვისისა: მისი განგებით გზა თავისთავად ხსნილ ექმნა ტრფიალს. ისხნა უფალმა მარჯვენა მისი სისხლთაგან უბრალოთა: სიკვდილმა დროზედ უსწრო გულდაკოდილ ჭაბუკს, ცხოვრებისაგან განამებულსა; არ ჩაიტანა საფლავში შური სიყვარულისა უნელებელი.

ნდომით შეირთო პაატამ შუქური. ეგონა ბედშავს, ტკბილად შეაბერდებოდნენ ერთმანეთს—მუხთალმა ბედმა არ გაახარა ვაჟკაცი: გადაეგო იგი უმუხრაზოდ, უძეოდ; აღგზნებული ეშხი ჩაიტანა ცივ სამარეში. ახ, რა ენანებოდა ვაჟკაცს თვისი საუნჯეების ქვეყნად დატოვება: სათნო შუქურისა და სისხლში ნაწრთობ ხმალისა! მომაკვდავს ხელიდან არ გაუშვია არც ხმლის ვადა, არც მეუღლის. მთრთოლარე თითებს; ორივეს მოწიწებით ემთხვია უკანასკნელ წუთს თვისის სიცოცხლისა.

ვახტანგ ბარნოვი.

(გაგრძელება იქნება).

12 აპრილი

„საქართველოს“ რედაქციის მცატვრული საღამო

სურათები, შარჟები, ახალი სანახაობა

საუკეთესო არტისტიული ძალების კონცერტი

პოლიტიკური და ლიტერატურული თბილისი საღამოს კედლებზედ.

დიასახლისი: ქ-ნი ნინო გვაზავა.

პუშკინის ქუჩაზე, პუშკინის პასაჟში მაღაზია № 20

გაიხსნა სპეც. საათების, საჯავაირჩო და საჩუქურთმო

სახელოსნო

ყოფილ სამხელეთრო მესაათის

მიხეილ ნიკოლოზის ძე გვინჭინისა.

ყოველი შეკვეთილი საქმე კეთდება საჩქაროდ, სუფთად და ხელმისაწვდომ ფასებში. 5—45—1

ქართული აქციონერულ საზოგადოების „ოქროს ვერძი“-ს გამგეობა ამით აცხადებს, რომ კვირას ამა წლის 4 მაისს, დილის 11 საათზე, გამგეობის დარბაზში (ქ. ფოთი, ლიალინის და მიხეილის ქუჩების კუთხე, ციცაშვილების სახლი) დანიშნულია საზოგადოების აქციონერების წლიური კრება, რომელზედაც გაირჩევა შემდეგი კითხვები:

1) წესდების § § 4, 6, 8, 12, 17, 26, 32, 41 და 57 შეცვლა.
2) განხილვა წლიური ანგარიშისა და დივიდენდის განაწილება.
3) გამგეობის ორი წევრის არჩევა.

ამასთანავე გამგეობა აცხადებს, რომ თუ რაიმე მიზეზით დანიშნულ დღეს, 4 მაისს, კრება არ შესდგა, იმ შემთხვევაში კრება უნდა ითვლებოდეს მოწვეულათ იმავე დროზე და ალაგას მეორეთ, კვირას 18 იმავე მაისს.— (2—2266—2)

მატარებლების მიმოსვლა

11 თებერვლიდან.

მატარებლები თბილისიდან ფოთში:

მ. № 1 სასწრაფო საღ. 7 საათ. 30 წ.
ხაშურიდან — ღამ. 10 ს. 52 წ.
შორაპნიდან — ღამ. 1 ს. 34 წ.
სამტრედიიდან—ღამ. 3 ს. 50 წ.
ფოთში — დილის 5 ს. 50 წ.
პლაცკარტის ფასი ყველა ვაგონში 20 მ.

მ. № 3 საფოსტო დილის 10 ს. 30 წ.
ხაშურიდან —დღის 3 ს. 08 წ.
შორაპნიდან—საღამოს 6 ს.
სამტრედიიდან—საღ. 8 ს. 34 წ.
ფოთში — ღამის 10 ს. 43 წ.
პლაცკარტის ფასი ყველა ვაგონში 10 მ.

მ. № 9 **სამგზავრო ჭუთაისამდე.**
საღამოს 10 საათ. 30 წ.
ჭუთაისში მივა დილ. 7 ს. 21 წ.
პლაცკარტის ფასი ყველა ვაგონში 5 მ.

მ. № 19 **სამგზავრო ბორჯომამდე.**
დღის 3 საათზე 30 წ.
გორიდან —საღამოს 6 ს. 30 წ.
ბორჯომში მივა საღ. 9 ს. 27 წ.
პლაცკარტის ფასი ყველა ვაგონში 5 მ.

მ. № 4 **საფოსტო ბაქომდე.**
ღამის 1 საათზე 10 წ.

მ. № 8 **სამგზავრო განჯამდე:**
დღის 3 საათზე 35 წ.

მ. № 6 სასწრაფო საღ.—9 ს. ბაქომდე.
პლაცკარტის ფასი ბაქომდე 1 კლ. 60 მ., 2 კლ. 40 მ., 3 კლ. 20 მ.

ყარახისკენ—ერევანში

მ. № 4 საფოსტო —დღის 1 ს. 40 წ.

თბილისში მომავალი მატარებლები.

ფოთიდან—თბილისში.

მ. № 2 სასწრაფო—დილ. 9 ს. 41 წ.
ფოთიდან გამოვა საღ. 11 ს.

მ. № 4 საფოსტო საღ. 8 ს. ფოთიდან გამოვა დალის 7 საათ. 40 წ.

მ. 12 **ჭუთაისიდან:**
დილის 8 ს. 15 წ. ჭუთაისიდან გამოვა საღ. 10 საათ. 33 წ.

მ. № 20 **ბორჯომიდან**
დილის 7 ს. 20 წ. ბორჯომიდან გამოვა ღამ. 12 ს. 46 წ.

ბაქოდან

მ. № 3 საფოსტო დღის 4 ს. 30 წ.
მ. № 5 სასწრაფო დილის 7 ს.
მ. № 7 სამგ. განჯიდან დილ. 8 ს. 30 წ.
მ. № 5 პლაცკარტიანია; პლაცკარტის ფასი 1 კლ. 60 მ., 2 კლ. 40 მან., 3 კლ. 20 მ.

ნახიჩევანიდან და ყარსიდან

მ. № 3 საფოსტო—დილ. 11 ს. 30 წ. ამათ გარდა კვირა უქმე დღეებში.

თბილისსა და მცხეთის შუა

იქნება შემდეგი მატარებ. მიმოსვლა.

მ. № 61 **თბილისიდან**
დილის 7 ს. 37 წ.
მ. № 63 დღის 3 ს.

მცხეთიდან მოდის

მ. № 62 დილის 11 ს. 10 წ.
მ. № 64 საღამოს 7 ს. 20 წ.

მედიცინის დოქტორი ბერლინის უნივერსიტეტისა

გ. გ. მეგრაგიანცი

შინაგანი ავადმყოფობა, ჰლექისა და გულისა. იღებს ახალ რენტგენის—ელექტრო-წამლობის კაბინეტში, გასინჯვა და წამლობა X-ს სხივებით დიდი სალენოიდი და არსენვალის ტოკით ფილტვების, გულის და სხვა შინაგანი ავადმყოფობისათვის. ღარიბებს უფასოთ. ყოველ დღე დილის 9—1 საათამდე და საღამოს 5—8 საათამდე ბებუთოვის ქ. № 23, ტელეფონი 24—1 7—92.

ხამკურნალო კაბინეთი ექიმის

ალექსანდრე დავითის ძის

ჰეკელიასი

იღებს კანისა, ვენერიულის და სიფილისით ავადმყოფებს (914-ს და 606-ს შეშხაპუნება). ავადმყოფთა მიღება დილის 10 საათ. 11 საათ. და საღამოს საათ. 6 საათ. მიხეილის პროსპექტი № 116, სასტუმრო „ნოე“ს პირდაპირ, ტელეფონი 14—28.

მედიცინის ექიმი

ე. ა. მონსე

ნერვიული, შინაგანი და საბავშვო სნეულებანი. მკურნალობა ელექტრონით, სიმსუქნის მკურნალობა ბერგონიეს აპარატით, საღსრების მკურნალობა ლინდემანის აპარატით; ფსიხოტერაპია, ჰიპნოზი. მიღება 12 ნახ. ს. დღ. საღამოს 6—7 ს. ყოველდღე, კვირის და ხუთშაბათის საღამოს გარდა. მიხეილის პროსპ. № 111. ტელეფონი 13—42.

50—2119—32